TEISINGUMO TEISMO (didžioji kolegija) SPRENDIMAS

2024 m. kovo 21 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Reglamentas (ES) 2019/1157 – Europos Sąjungos piliečių tapatybės kortelių saugumo didinimas – Galiojimas – Teisinis pagrindas – SESV 21 straipsnio 2 dalis – SESV 77 straipsnio 3 dalis – Reglamentas (ES) 2019/1157 – 3 straipsnio 5 dalis – Valstybėms narėms nustatytas įpareigojimas į tapatybės kortelės laikmeną sąveikia skaitmenine forma įtraukti dviejų pirštų atspaudus – Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 7 straipsnis – Privataus ir šeimos gyvenimo gerbimas – Pagrindinių teisių chartijos 8 straipsnis – Asmens duomenų apsauga – Reglamentas (ES) 2016/679 – 35 straipsnis – Įpareigojimas atlikti duomenų apsaugos poveikio vertinimą – Negaliojančiu pripažinto reglamento pasekmių palikimas galioti laiko atžvilgiu“

Byloje C-61/22

dėl *Verwaltungsgericht Wiesbaden* (Vysbadeno administracinis teismas, Vokietija) 2022 m. sausio 13 d. nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2022 m. vasario 1 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

RL

prieš

Landeshauptstadt Wiesbaden

TEISINGUMO TEISMAS (didžioji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas K. Lenaerts, pirmininko pavaduotojas L. Bay Larsen, kolegijų pirmininkai A. Arabadjiev, A. Prechal, E. Regan (pranešėjas), T. von Danwitz, F. Biltgen ir Z. Csehi, teisėjai J.-C. Bonichot, S. Rodin, D. Gratsias, M. L. Arastey Sahún ir M. Gavalec,

generalinė advokatė L. Medina,

posėdžio sekretorius D. Dittert, skyriaus vadovas,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2023 m. kovo 14 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

– RL, atstovaujamo *Rechtsanwalt* W. Achelpöhler,

* Proceso kalba: vokiečių.

– Vokietijos vyriausybės, atstovaujamos J. Möller ir P.-L. Krüger,

– Belgijos vyriausybės, atstovaujamos P. Cottin ir A. Van Baelen, padedamų *advocaat* P. Wytinck,

– Ispanijos vyriausybės, atstovaujamos L. Aguilera Ruiz,

– Lenkijos vyriausybės, atstovaujamos B. Majczyna,

– Europos Parlamento, atstovaujamo G. C. Bartram, P. López-Carceller ir J. Rodrigues,

– Europos Sąjungos Tarybos, atstovaujamos M. França ir Z. Šustr,

– Europos Komisijos, atstovaujamos H. Kranenborg, E. Montaguti ir I. Zaloguin,

susipažinęs su 2023 m. birželio 29 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2019 m. birželio 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) 2019/1157 dėl Sąjungos piliečių tapatybės kortelių ir Sąjungos piliečiams bei jų šeimos nariams, kurie naudojasi laisvo judėjimo teise, išduodamų teisę gyventi šalyje patvirtinančių dokumentų saugumo didinimo (OL L 188, 2019, p. 67), konkrečiai – dėl jo 3 straipsnio 5 dalies, galiojimo.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant RL ir *Landeshauptstadt Wiesbaden* (Vysbadeno miestas, žemės sostinė, Vokietija; toliau – Vysbadeno miestas) ginčą dėl to, kad šis atmetė RL prašymą išduoti tapatybės kortelę be jos luste išsaugotų pirštų atspaudų.

I. Teisinis pagrindas

A. Sąjungos teisė

1. Reglamentas 2019/1157

3 Reglamento 2019/1157 1, 2, 4, 5, 17–21, 23, 26–29, 32, 33, 36, 40–42 ir 46 konstatuojamosios dalys suformuluotos taip:

„(1) [ES] sutartimi nuspręsta sudaryti palankesnes laisvo asmenų judėjimo sąlygas ir kartu užtikrinti Europos tautų saugą bei saugumą pagal ES sutarties ir [SESV] nuostatas kuriant laisvės, saugumo ir teisingumo erdvę.

(2) kiekvienam [Europos] Sąjungos piliečiui suteikta laisvo judėjimo teisė, tačiau ja naudojantis taikomi tam tikri apribojimai ir sąlygos. Ši teisė įgyvendinama 2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2004/38/EB [dėl Sąjungos piliečių ir jų šeimos narių teisės laisvai judėti ir gyventi valstybių narių teritorijoje, iš dalies keičiančia Reglamentą

(EEB) Nr. 1612/68 ir panaikinančia Direktyvas 64/221/EEB, 68/360/EEB, 72/194/EEB, 73/148/EEB, 75/34/EEB, 75/35/EEB, 90/364/EEB, 90/365/EEB ir 93/96/EEB (OL L 158, 2004, p. 77; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k. 5 sk., 5 t., p. 46)]. Judėjimo ir apsigyvenimo laisvė taip pat nustatyta Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos (toliau – Chartija) 45 straipsnyje. Judėjimo laisvė apima teisę turint galiojančią tapatybės kortelę arba pasą išvykti iš valstybių narių ir į jas atvykti;

<…>

(4) Direktyvoje [2004/38] nustatyta, kad valstybės narės gali patvirtinti reikiamas priemones, kuriomis galėtų atsisakyti suteikti, nutraukti ar panaikinti bet kokią [šia] direktyva suteiktą teisę, jei ta teise piktnaudžiaujama ar sukčiaujama. Nustatyta, kad pagal [šią] direktyvą įprasti sukčiavimo atvejai yra dokumentų klastojimas arba klaidingas esminių faktinių aplinkybių, susijusių su teisės gyventi šalyje sąlygomis, pateikimas;

(5) labai skiriasi valstybių narių išduodamų nacionalinių tapatybės kortelių ir kitoje valstybėje narėje gyvenantiems Sąjungos piliečiams bei jų šeimos nariams išduodamų leidimų gyventi saugumo lygis. Dėl tų skirtumų didėja sukčiavimo ir dokumentų klastojimo rizika, taip pat kyla praktinių keblumų, kai piliečiai nori pasinaudoti laisvo judėjimo teise. Remiantis Europos dokumentų klastojimo rizikos analizės tinklo statistiniais duomenimis matyti, kad, laikui bėgant, padaugėjo tapatybės kortelių klastojimo atvejų;

<…>

(17) apsaugos priemonės reikalingos tam, kad būtų galima patikrinti, ar dokumentas yra autentiškas, ir nustatyti asmens tapatybę. Nustatyti minimaliuosius saugumo standartus ir integruoti biometrinius duomenis į tapatybės korteles bei šeimos narių, kurie nėra valstybės narės piliečiai, leidimo gyventi šalyje korteles – svarbūs žingsniai link saugesnio šių dokumentų naudojimo Sąjungoje. Įtraukus šiuos biometrinius identifikatorius Sąjungos piliečiai turėtų galėti visiškai naudotis turimomis laisvo judėjimo teisėmis.

(18) veido atvaizdo ir dviejų pirštų atspaudų (toliau – biometriniai duomenys) saugojimas tapatybės ir leidimo gyventi kortelėse, kaip jau numatyta biometrinių pasų ir trečiųjų šalių piliečiams išduodamų leidimų gyventi atžvilgiu, yra tinkamas patikimo tapatybės ir autentiškumo nustatymo derinys, sumažinantis sukčiavimo riziką, siekiant tikslo stiprinti tapatybės ir leidimo gyventi kortelių saugumą;

(19) pagal įprastą praktiką valstybės narės, tikrindamos dokumento autentiškumą ir turėtojo tapatybę, visų pirma turėtų patikrinti veido atvaizdą ir, kai reikia neabejotinai patvirtinti dokumento autentiškumą ir turėtojo tapatybę, valstybės narės taip pat turėtų patikrinti pirštų atspaudus;

(20) valstybės narės turėtų užtikrinti, kad tais atvejais, kai sutikrinus biometrinius duomenis nepatvirtinamas dokumento autentiškumas ar jo turėtojo tapatybė, kvalifikuoti darbuotojai atliktų privalomą rankinį patikrinimą;

(21) šis reglamentas nėra teisinis pagrindas nacionaliniu lygmeniu sukurti arba prižiūrėti duomenų bazes, skirtas biometrinių duomenų saugojimui valstybėse narėse, nes tai reglamentuojama nacionalinės teisės aktais, kurie turi atitikti su duomenų apsauga susijusius Sąjungos teisės aktus. Be to, šis reglamentas nėra teisinis pagrindas Sąjungos lygmeniu sukurti arba prižiūrėti Sąjungos lygmens centralizuotą duomenų bazę;

<…>

(23) šio reglamento tikslu turėtų būti atsižvelgiama į ICAO [Tarptautinės civilinės aviacijos organizacijos] dokumente Nr. 9303 pateiktas specifikacijas, kuriomis užtikrinamas pasaulinio lygmens sąveik[a], be kita ko, kai dokumentai tikrinami naudojant mašininio nuskaitymo priemones ir vizualiai;

<…>

(26) valstybės narės turėtų užtikrinti, kad būtų taikomos tinkamos ir veiksmingos biometrinių identifikatorių rinkimo procedūros ir kad jos atitiktų Chartijoje, [1950 m. lapkričio 4 d. Romoje pasirašytoje] Europos Tarybos Žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijoje bei [1989 m. lapkričio 20 d. Jungtinių Tautų Generalinės Asamblėjos priimtoje ir 1990 m. rugsėjo 2 d. įsigaliojusioje] Jungtinių Tautų vaiko teisių konvencijoje nustatytas teises ir principus [(*Jungtinių Tautų sutarčių rinkinys*, 1577 t., p. 3)]. Valstybės narės turėtų užtikrinti, kad per visą rinkimo procedūrą pirmiausia būtų atsižvelgiama į vaiko interesus. Šiuo tikslu kvalifikuoti darbuotojai turėtų būti tinkamai mokomi vaiko interesus atitinkančios biometrinių identifikatorių rinkimo praktikos;

(27) jei renkant biometrinius identifikatorius iškyla sunkumų, valstybės narės turėtų užtikrinti, kad siekiant gerbti atitinkamo asmens orumą būtų taikomos tinkamos procedūros. Todėl reikėtų atsižvelgti į konkrečius su lytimi susijusius aspektus ir į konkrečius vaikų ir pažeidžiamų asmenų poreikius;

(28) pradėjus taikyti tapatybės kortelių minimaliuosius saugumo ir formos standartus, valstybės narės turėtų galėti kliautis šių dokumentų autentiškumu Sąjungos piliečiams naudojantis laisvo judėjimo teise. Griežtesnių saugumo standartų nustatymas turėtų suteikti pakankamas garantijas valdžios institucijoms ir privatiems subjektams, kad jie galėtų pasitikėti tapatybės kortelių autentiškumu, kai Sąjungos piliečiai juos naudoja tapatybės nustatymo tikslais.

(29) bendras skiriamasis ženklas – valstybės narės, išduodančios dokumentą, dviejų raidžių šalies kodas, išspausdintas negatyvo atvaizdu mėlyname stačiakampyje ir apsuptas dvylikos geltonų žvaigždučių – palengvina vizualinį dokumento patikrinimą, ypač kai jo turėtojas naudojasi laisvo judėjimo teise;

<…>

(32) valstybės narės turėtų imtis visų būtinų priemonių užtikrinti, kad biometriniai duomenys teisingai nurodytų asmens, kuriam išduota tapatybės kortelė, tapatybę. Šiuo tikslu valstybės narės galėtų apsvarstyti galimybę, kad biometriniai identifikatoriai, ypač veido atvaizdas, būtų renkami juos tiesiogiai registruojant nacionalinėms valdžios institucijoms, išduodančioms tapatybės korteles;

(33) valstybės narės turėtų tarpusavyje keistis informacija, kurios reikia norint susipažinti su saugioje laikmenoje esančia informacija, patvirtinti jos autentiškumą ir ją patikrinti. Naudojamos saugios laikmenos formos turi būti sąveikios, be kita ko, automatizuotai nuskaitomos sienos perėjimo punktuose;

<…>

(36) Sąjungos piliečiams išduodamuose teisę gyventi šalyje patvirtinančiuose dokumentuose turėtų būti pateikta konkreti informacija siekiant užtikrinti, kad visose valstybėse narėse jie būtų atpažįstami kaip būtent šie dokumentai. Taip turėtų būti lengviau atpažinti atvejus, kai Sąjungos piliečiai naudojasi laisvo judėjimo teise ir su tuo susijusiomis teisėmis, tačiau suderinimo lygis neturėtų viršyti to, kas tinkama šalinant esamų dokumentų trūkumus. Valstybės narės gali pasirinkti formą, kuria išduodami šie dokumentai, ir išduoti tokia forma, kuri atitiktų ICAO dokumento Nr. 9303 specifikacijas;

<…>

(40) tvarkant asmens duomenis taikant šį reglamentą, taikomas [2016 m. balandžio 27 d.] Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) 2016/679 [dėl fizinių asmenų apsaugos tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo ir kuriuo panaikinama Direktyva 95/46/EB (Bendrasis duomenų apsaugos reglamentas; OL L 119, 2016, p. 1, toliau – BDAR)]. Reikia labiau patikslinti tvarkomų asmens duomenų, visų pirma tokių neskelbtinų duomenų kaip biometriniai identifikatoriai, apsaugos priemones. Duomenų subjektai turėtų būti informuojami apie tai, kad jų dokumentuose yra laikmena, kurioje įrašyti jų biometriniai duomenys ir kuri gali būti nuskaitoma bekontakčiu būdu, taip pat apie visus jų tapatybės kortelėse ir teisę gyventi šalyje patvirtinančiuose dokumentuose įrašytų duomenų naudojimo atvejus. Visais atvejais duomenų subjektams turėtų būti užtikrinta prieiga prie tvarkomų jų tapatybės kortelėse ir teisę gyventi šalyje patvirtinančiuose dokumentuose įrašytų asmens duomenų ir galimybė juos ištaisyti išduodant naują dokumentą, kai tokie duomenys yra klaidingi arba neišsamūs. Laikmena turėtų būti labai saugi ir turėtų veiksmingai apsaugoti joje saugomus asmens duomenis nuo neteisėtos prieigos;

(41) pagal [BDAR] valstybės narės turėtų būti atsakingos už tinkamą biometrinių duomenų tvarkymą nuo duomenų surinkimo iki įkėlimo į labai saugią laikmeną;

(42) valstybės narės, bendradarbiaudamos su išorės paslaugų teikėju, turėtų elgtis ypač atsargiai. Toks bendradarbiavimas neturėtų panaikinti pagal Sąjungos ar nacionalinę teisę kylančios valstybių narių atsakomybės už įsipareigojimų, susijusių su asmens duomenimis, pažeidimus;

<…>

(46) kadangi šio reglamento tikslų, t. y. didinti saugumą ir sudaryti palankesnes sąlygas Sąjungos piliečiams ir jų šeimos nariams naudotis laisvo judėjimo teisėmis, valstybės narės negali deramai pasiekti, o dėl jų masto arba poveikio tų tikslų būtų geriau siekti Sąjungos lygmeniu, laikydamasi [ES] 5 straipsnyje nustatyto subsidiarumo principo Sąjunga gali patvirtinti priemones. Pagal tame straipsnyje nustatytą proporcingumo principą šiuo reglamentu neviršijama to, kas būtina tiems tikslams pasiekti.“

4 Reglamento 2019/1157 1 straipsnyje „Dalykas“ numatyta:

„Šiuo reglamentu griežtinami saugumo standartai, taikomi tapatybės kortelėms, kurias valstybės narės išduoda savo piliečiams, ir teisę gyventi šalyje patvirtinantiems dokumentams, kuriuos valstybės narės išduoda Sąjungos piliečiams ir jų šeimos nariams, kurie naudojasi laisvo judėjimo teise.“

5 Šio reglamento 2 straipsnyje „Taikymo sritis“ nustatyta:

„Šis reglamentas taikomas:

a) tapatybės kortelėms, kurias valstybės narės išduoda savo piliečiams, kaip nurodyta Direktyvos [2004/38] 4 straipsnio 3 dalyje.

Šis reglamentas netaikomas tapatybės dokumentams, laikinai išduodamiems trumpesniam nei šešių mėnesių galiojimo laikotarpiui;

b) registracijos pažymėjimams, kurie išduodami, kaip nurodyta Direktyvos [2004/38] 8 straipsnyje, Sąjungos piliečiams, priimančiojoje valstybėje narėje gyvenantiems ilgiau nei tris mėnesius, taip pat dokumentams, kuriais patvirtinama nuolatinė gyvenamoji vieta ir kurie išduodami, kaip nurodyta Direktyvos [2004/38] 19 straipsnyje, Sąjungos piliečiams pagal prašymą;

c) leidimo gyventi šalyje kortelėms, kurios išduodamos, kaip nurodyta Direktyvos [2004/38] 10 straipsnyje, Sąjungos piliečių šeimos nariams, kurie nėra valstybės narės piliečiai, taip pat leidimo nuolat gyventi šalyje kortelėms, kurios išduodamos, kaip nurodyta Direktyvos [2004/38] 20 straipsnyje, Sąjungos piliečių šeimos nariams, kurie nėra valstybės narės piliečiai.“

6 Minėto reglamento 3 straipsnio „Saugumo standartai, forma, specifikacijos“ 5–7 ir 10 dalyse nurodyta:

„5. Tapatybės kortelėse yra labai saugi laikmena, kurioje laikomi sąveikia skaitmenine forma pateikiami kortelės turėtojo veido atvaizdas ir dviejų pirštų atspaudai. Biometrinių identifikatorių užfiksavimo tikslu valstybės narės taiko technines specifikacijas, nustatytas [2018 m. lapkričio 30 d.] Komisijos įgyvendinimo sprendimu C(2018)7767 [kuriuo nustatomos vienodos leidimų gyventi trečiųjų šalių piliečiams formos techninės specifikacijos ir panaikinamas Sprendimas C(2002)3069].

6. Laikmena [turi būti] pakankamos talpos ir galios, kad būtų garantuotas duomenų vientisumas, autentiškumas ir konfidencialumas. Laikmenoje esantys duomenys gali būti nuskaitomi [esančius duomenis turi būti galima nuskaityti] bekontakčiu būdu ir yra [jie turi būti] apsaugoti, kaip nustatyta Įgyvendinimo sprendime C(2018)7767. Valstybės narės keičiasi reikiama informacija, kad būtų galima patvirtinti laikmenos autentiškumą ir susipažinti su 5 dalyje nurodytais biometriniais duomenimis bei juos patikrinti.

7. Vaikams iki 12 metų amžiaus reikalavimas duoti pirštų atspaudus gali būti netaikomas.

Vaikams iki 6 metų amžiaus reikalavimas duoti pirštų atspaudus netaikomas.

Asmenims, kurių pirštų atspaudų neįmanoma paimti fiziškai, reikalavimas duoti pirštų atspaudus netaikomas.

<…>

10. Jei valstybės narės tapatybės kortelėse laiko duomenis elektroninių paslaugų, kaip antai e. valdžios ir e. verslo, tikslais, tokie nacionaliniai duomenys fiziškai arba logiškai atskiriami nuo 5 dalyje nurodytų biometrinių duomenų.“

7 To paties reglamento 5 straipsnyje „Laipsniškas naudojimo nutraukimas“ nustatyta:

„1. 3 straipsnio reikalavimų neatitinkančios tapatybės kortelės nustoja galioti pasibaigus jų galiojimo laikotarpiui arba ne vėliau kaip 2031 m. rugpjūčio 3 d., atsižvelgiant į tai, kuri data ankstesnė.

2. Nukrypstant nuo 1 dalies:

a) tapatybės kortelės, <…> kuriose nėra šio straipsnio 3 dalyje apibrėžtos veikiančios mašininio nuskaitymo zonos, nustoja galioti pasibaigus jų galiojimo laikotarpiui arba ne vėliau kaip 2026 m. rugpjūčio 3 d., atsižvelgiant į tai, kuri data ankstesnė;

<…>

3. 2 dalyje funkcinė mašininio nuskaitymo zona – tai:

a) veikianti mašininio nuskaitymo zona, atitinkanti ICAO dokumento Nr. 9303 3 dalį; arba

b) bet kuri kita mašininio nuskaitymo zona, apie kurioje esančios informacijos nuskaitymui ir rodymui reikalingas taisykles praneša išduodančioji valstybė narė, nebent valstybė narė ne vėliau kaip 2021 m. rugpjūčio 2 d. praneštų [Europos] Komisijai, kad ji neturi pajėgumų šiai informacijai perskaityti ir parodyti.

<…>“

8 Reglamento 2019/1157 6 straipsnio „Pateiktina būtinoji informacija“ pirmoje pastraipoje numatyta:

„Kai teisę gyventi šalyje patvirtinančius dokumentus išduoda valstybės narės Sąjungos piliečiams, juose pateikiama bent jau ši informacija:

<…>

f) informacija, kuri turi būti pateikta registracijos pažymėjimuose ir dokumentuose, kuriais patvirtinama nuolatinė gyvenamoji vieta, išduotuose laikantis atitinkamai Direktyvos [2004/38] 8 ir 19 straipsnių;

<…>“

9 Šio reglamento 10 straipsnyje „Biometrinių identifikatorių rinkimas“ nurodyta:

„1. Biometrinius identifikatorius renka tik kvalifikuoti ir tinkamai įgalioti darbuotojai, paskirti institucijų, atsakingų už tapatybės kortelių ar leidimo gyventi šalyje kortelių išdavimą, siekiant tikslo juos integruoti į labai saugią laikmeną, numatytą 3 straipsnio 5 dalyje tapatybės kortelių

atveju ir 7 straipsnio 1 dalyje – leidimo gyventi šalyje kortelių atveju. Nukrypstant nuo pirmo sakinio, pirštų atspaudus renka tik kvalifikuoti ir tinkamai įgalioti tokių institucijų darbuotojai, išskyrus atvejus, kai prašymai teikiami valstybės narės diplomatinėms ir konsulinėms įstaigoms.

Siekiant užtikrinti biometrinių identifikatorių atitiktį prašymą pateikiančio asmens tapatybei, prašymą pateikiantis asmuo bent vieną kartą per kiekvieno dokumento, dėl kurio pateiktas prašymas, išdavimo procesą atvyksta asmeniškai.

2. Valstybės narės užtikrina, kad būtų taikomos tinkamos ir veiksmingos biometrinių identifikatorių rinkimo procedūros ir kad jos atitiktų Chartijoje, Žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijoje bei Jungtinių Tautų vaiko teisių konvencijoje nustatytas teises ir principus.

Jei renkant biometrinius identifikatorius kyla sunkumų, valstybės narės užtikrina, kad būtų taikomos tinkamos procedūros siekiant gerbti atitinkamo asmens orumą.

3. Tapatybės kortelių arba teisę gyventi šalyje patvirtinančių dokumentų personalizavimo tikslais saugomi biometriniai identifikatoriai laikomi labai saugiai ir tik iki dokumento atsiėmimo dienos ir bet kuriuo atveju ne ilgiau kaip 90 dienų nuo dokumento išdavimo datos, išskyrus atvejus, kai jų reikia duomenų tvarkymo tikslais pagal Sąjungos ir nacionalinę teisę. Pasibaigus šiam laikotarpiui šie biometriniai identifikatoriai nedelsiant ištrinami arba sunaikinami.“

10 Minėto reglamento 11 straipsnio „Asmens duomenų apsauga ir atsakomybė“ 4–6 dalyse nustatyta:

„4. Bendradarbiavimas su išorės paslaugų teikėjais nepanaikina pagal Sąjungos ar nacionalinę teisę galinčios kilti valstybės narės atsakomybės už įsipareigojimų, susijusių su asmens duomenimis, pažeidimus.

<…>

6. Biometriniai duomenys, saugomi tapatybės kortelių bei teisę gyventi šalyje patvirtinančių dokumentų laikmenoje, yra naudojami tik pagal Sąjungos ir nacionalinę teisę, tinkamai įgaliotų kompetentingų nacionalinių institucijų ir Sąjungos agentūrų darbuotojų, siekiant patikrinti:

a) tapatybės kortelės arba teisę gyventi šalyje patvirtinančio dokumento autentiškumą;

b) turėtojo tapatybę pagal tiesiogiai prieinamas palyginamas savybes, kai pagal teisės aktus reikalaujama pateikti tapatybės kortelę arba teisę gyventi šalyje patvirtinantį dokumentą.“

11 To paties reglamento 14 straipsnio „Papildomos techninės specifikacijos“ 1 ir 2 dalyse numatyta:

„Siekiant, kai tikslinga, užtikrinti, kad 2 straipsnio a ir c punktuose nurodytos tapatybės kortelės ir teisę gyventi šalyje patvirtinantys dokumentai atitiktų būsimus minimaliuosius saugumo standartus, Komisija įgyvendinimo aktais nustato papildomas technines specifikacijas, susijusias su:

a) papildomomis apsaugos priemonėmis ir reikalavimais, įskaitant griežtesnius apsaugos nuo apgaulės, padirbinėjimo ir klastojimo standartus;

b) 3 straipsnio 5 dalyje nurodytų biometrinių identifikatorių laikmenų techninėmis specifikacijomis ir šių identifikatorių apsauga, įskaitant neteisėtos prieigos prevenciją ir lengvesnį patvirtinimą;

c) veido atvaizdo ir pirštų atspaudų kokybės reikalavimais ir bendrais techniniais standartais.

Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 15 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

2. Laikantis 15 straipsnio 2 dalyje nurodytos procedūros, gali būti nuspręsta, kad šiame straipsnyje nurodytos specifikacijos yra slaptos ir neskelbiamos. <…>“

2. BDAR

12 BDAR 51 konstatuojamojoje dalyje nurodyta:

„asmens duomenims, kurie pagal savo pobūdį yra ypač neskelbtini pagrindinių teisių ir laisvių atžvilgiu, turi būti užtikrinta ypatinga apsauga, kadangi atsižvelgiant į jų tvarkymo kontekstą galėtų kilti didelis pavojus pagrindinėms teisėms ir laisvėms. <…> Nuotraukų tvarkymas neturėtų būti laikomas sisteminiu specialių kategorijų asmens duomenų tvarkymu, nes nuotraukoms biometrinių duomenų apibrėžtis taikoma tik tuo atveju, kai jos tvarkomos taikant specialias technines priemones, leidžiančias konkrečiai nustatyti fizinio asmens tapatybę ar tapatumą. Tokie asmens duomenys neturėtų būti tvarkomi, išskyrus atvejus, kai juos tvarkyti leidžiama šiame reglamente nurodytais konkrečiais atvejais, atsižvelgiant į tai, kad valstybių narių teisėje gali būti numatytos konkrečios nuostatos dėl duomenų apsaugos, siekiant pritaikyti šiame reglamente nustatytų taisyklių dėl teisinės prievolės įvykdymo arba užduoties, vykdomos dėl viešojo intereso arba vykdant duomenų valdytojui pavestas viešosios valdžios funkcijas, atlikimo taikymą. Kartu su konkrečiais tokio duomenų tvarkymo reikalavimais turėtų būti taikomi šiame reglamente numatyti bendrieji principai ir kitos taisyklės, visų pirma, susijusios su teisėto duomenų tvarkymo sąlygomis. Turėtų būti aiškiai nustatytos nuostatos, leidžiančios nukrypti nuo bendro draudimo tvarkyti tokių specialių kategorijų asmens duomenis, *inter alia*, kai duomenų subjektas su tuo aiškiai sutinka arba specialių poreikių atveju. <…>“

13 Šio reglamento 4 straipsnyje „Apibrėžtys“ nustatyta:

„Šiame reglamente:

<…>

2) duomenų tvarkymas – bet kokia automatizuotomis arba neautomatizuotomis priemonėmis su asmens duomenimis ar asmens duomenų rinkiniais atliekama operacija ar operacijų seka, kaip antai rinkimas, įrašymas, rūšiavimas, sisteminimas, saugojimas, adaptavimas ar keitimas, išgava, susipažinimas, naudojimas, atskleidimas persiunčiant, platinant ar kitu būdu sudarant galimybę jais naudotis, taip pat sugretinimas ar sujungimas su kitais duomenimis, apribojimas, ištrynimas arba sunaikinimas;

<…>

7) duomenų valdytojas – fizinis arba juridinis asmuo, valdžios institucija, agentūra ar kita įstaiga, kuris vienas ar drauge su kitais nustato duomenų tvarkymo tikslus ir priemones; kai tokio duomenų tvarkymo tikslai ir priemonės nustatyti Sąjungos arba valstybės narės teisės, duomenų valdytojas arba konkretūs jo skyrimo kriterijai gali būti nustatyti Sąjungos arba valstybės narės teise;

<…>“

14 Minėto reglamento 9 straipsnio „Specialių kategorijų asmens duomenų tvarkymas“ 1 dalyje numatyta:

„Draudžiama tvarkyti asmens duomenis, atskleidžiančius rasinę ar etninę kilmę, politines pažiūras, religinius ar filosofinius įsitikinimus ar narystę profesinėse sąjungose, taip pat tvarkyti genetinius duomenis, biometrinius duomenis, siekiant konkrečiai nustatyti fizinio asmens tapatybę, sveikatos duomenis arba duomenis apie fizinio asmens lytinį gyvenimą ir lytinę orientaciją.“

15 To paties reglamento 35 straipsnyje „Poveikio duomenų apsaugai vertinimas“ 1, 3 ir 10 dalyse nustatyta:

„1. Tais atvejais, kai dėl duomenų tvarkymo rūšies, visų pirma, kai naudojamos naujos technologijos, ir atsižvelgiant į duomenų tvarkymo pobūdį, aprėptį, kontekstą ir tikslus, fizinių asmenų teisėms bei laisvėms gali kilti didelis pavojus, duomenų valdytojas, prieš pradėdamas tvarkyti duomenis, atlieka numatytų duomenų tvarkymo operacijų poveikio asmens duomenų apsaugai vertinimą. Panašius didelius pavojus keliančių duomenų tvarkymo operacijų sekai išnagrinėti galima atlikti vieną vertinimą.

<…>

3. 1 dalyje nurodytas poveikio duomenų apsaugai vertinimas visų pirma turi būti atliekamas šiuo atveju:

a) sistemingas ir išsamus su fiziniais asmenimis susijusių asmeninių aspektų vertinimas, kuris yra grindžiamas automatizuotu tvarkymu, įskaitant profiliavimą, ir kuriuo remiantis priimami sprendimai, kuriais padaromas su fiziniu asmeniu susijęs teisinis poveikis arba kurie daro panašų didelį poveikį fiziniam asmeniui;

b) 9 straipsnio 1 dalyje nurodytų specialių kategorijų duomenų arba 10 straipsnyje nurodytų asmens duomenų apie apkaltinamuosius nuosprendžius ir nusikalstamas veikas tvarkymas dideliu mastu; ar

c) sistemingas viešos vietos stebėjimas dideliu mastu.

<…>

10. Jeigu duomenų tvarkymas pagal 6 straipsnio 1 dalies c arba e punktą turi teisinį pagrindą Sąjungos arba valstybės narės teisėje, kuri yra taikoma duomenų valdytojui, ir tokia teisė reglamentuoja atitinkamą konkrečią duomenų tvarkymo operaciją ar operacijų seką, o poveikio duomenų apsaugai vertinimas jau buvo atliktas kaip dalis bendro poveikio vertinimo priimant tą teisinį pagrindą, 1–7 dalys netaikomos, išskyrus atvejus, kai valstybės narės mano, kad prieš pradedant duomenų tvarkymo veiklą būtina atlikti tokį vertinimą.“

3. Reglamentas (ES) 2016/399

16 2016 m. kovo 9 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) 2016/399 dėl taisyklių, reglamentuojančių asmenų judėjimą per sienas, Sąjungos kodekso (Šengeno sienų kodeksas) (OL L 77, 2016, p. 1), iš dalies pakeisto 2017 m. kovo 15 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (ES) 2017/458 (OL L 74, 2017, p. 1), 8 straipsnio 1 ir 2 dalyse numatyta:

„1. Išorės sienų kirtimą tikrina sienos apsaugos pareigūnai. Patikrinimai atliekami pagal šį skyrių.

<…>

2. Atliekami tokie atvykstančių ir išvykstančių asmenų, kurie naudojasi laisvo judėjimo teise pagal Sąjungos teisę, patikrinimai:

a) asmens tapatybės bei pilietybės ir kelionės dokumento autentiškumo ir tinkamumo kirsti sieną patikrinimas, be kita ko, patikrinant atitinkamas duomenų bazes <…>

b) patikrinimas, ar asmuo, kuris naudojasi laisvo judėjimo teise pagal Sąjungos teisę, nėra laikomas grėsme bet kurios iš valstybių narių viešajai tvarkai, vidaus saugumui, visuomenės sveikatai ar tarptautiniams santykiams. <…>

Tais atvejais, kai kyla abejonių dėl kelionės dokumento autentiškumo arba dėl jo turėtojo tapatybės, patikrinamas bent vienas iš biometrinių identifikatorių, integruotų į pagal [2004 m. gruodžio 13 d. Tarybos] [r]eglamentą (EB) Nr. 2252/2004 [dėl valstybių narių išduodamų pasų ir kelionės dokumentų apsauginių savybių ir biometrikos standartų (OL L 385, 2004, p. 1)] išduotus pasus ir kelionės dokumentus. Jeigu įmanoma, toks patikrinimas taip pat atliekamas kelionės dokumentų, kuriems tas reglamentas netaikomas, atžvilgiu.

<…>“

4. Direktyva 2004/38

17 Direktyvos 2004/38 4 straipsnio „Išvažiavimo teisė“ 1 ir 3 dalyse nustatyta:

„1. Nepažeidžiant nuostatų dėl kelionės dokumentų, taikomų nacionaliniam pasienio patikrinimui, visi Sąjungos piliečiai, turintys galiojančią tapatybės kortelę ar [galiojantį] pasą, ir jų šeimos nariai, kurie nėra valstybės narės piliečiai ir turi galiojantį pasą, turi teisę išvažiuoti iš valstybės narės teritorijos į kitą valstybę narę.

<…>

3. Valstybės narės pagal savo įstatymus išduoda savo piliečiams ir atnaujina tapatybės kortelę ar pasą, nurodančius jų pilietybę.“

18 Šios direktyvos 5 straipsnio „Įvažiavimo teisė“ 1 dalyje numatyta:

„Nepažeidžiant nuostatų dėl kelionės dokumentų, taikomų nacionaliniam pasienio patikrinimui, valstybės narės suteikia [galiojančią] tapatybės kortelę ar [galiojantį] pasą turintiems Sąjungos piliečiams ir [galiojantį] pasą turintiems šeimos nariams teisę įvažiuoti į jų teritoriją.

Sąjungos piliečiams netaikomas įvažiavimo vizos ar lygiaverčio formalumo reikalavimas.“

19 Minėtos direktyvos 6 straipsnyje „Teisė gyventi šalyje iki trijų mėnesių“ nurodyta:

„1. Sąjungos piliečiai turi teisę gyventi kitos valstybės narės teritorijoje iki trijų mėnesių trukmės laikotarpį, netaikant jokių reikalavimų ar formalumų, išskyrus reikalavimą turėti [galiojančią] tapatybės kortelę arba [galiojantį] pasą.

2. Šio straipsnio 1 dalies nuostatos taip pat taikomas šeimos nariams, turintiems galiojantį pasą, kurie nėra valstybės narės piliečiai, lydintiems ar atvykstantiems pas Sąjungos pilietį.“

20 Direktyvos 2004/38 8 straipsnio „Sąjungos piliečiams taikomi administraciniai formalumai“ 1–3 dalyse nustatyta:

„1. Nepažeidžiant 5 straipsnio 5 dalies, jei šalyje gyvenama ilgiau kaip tris mėnesius, priimančioji valstybė narė gali reikalauti Sąjungos piliečių užsiregistruoti atitinkamose institucijose.

<…>

3. Registracijos sertifikatui išduoti valstybės narės gali tik reikalauti, kad:

– Sąjungos piliečiai, kuriems taikomas 7 straipsnio 1 dalies a punktas, pateiktų galiojančią tapatybės kortelę ar [galiojantį] pasą, į[d]arbinimo patvirtinimą iš darbdavio ar įsidarbinimo sertifikatą arba įrodymą, kad jie yra savarankiškai dirbantys asmenys;

– Sąjungos piliečiai, kuriems taikomas 7 straipsnio 1 dalies b punktas, pateiktų galiojančią tapatybės kortelę ar [galiojantį] pasą ir įrodymą, kad jie atitinka ten [toje nuostatoje] nurodytus reikalavimus;

– Sąjungos piliečiai, kuriems taikomas 7 straipsnio 1 dalies c punktas, pateiktų galiojančią tapatybės kortelę ar [galiojantį] pasą, įstojimo į akredituotą instituciją įrodymą, visaverčio sveikatos draudimo polisą ir 7 straipsnio 1 dalies c punkte nurodytą deklaraciją ar lygiavertes priemones. Valstybės narės negali reikalauti, kad šioje deklaracijoje būtų nurodyta kokia nors nustatyta išteklių suma.“

5. Tarpinstitucinis susitarimas

21 2016 m. balandžio 13 d. Europos Parlamento, Europos Sąjungos Tarybos ir Europos Komisijos tarpinstitucinio susitarimo dėl geresnės teisėkūros (OL L 123, 2016, p. 1) 12–14 punktuose nurodyta:

„12. <…>

Poveikio vertinimai yra priemonė, skirta padėti trims institucijoms priimti informacija pagrįstus sprendimus, o ne demokratiniame sprendimų priėmimo procese priimamų politinių sprendimų pakaitalas. <…>

Poveikio vertinimuose turėtų būti nagrinėjama, ar problema egzistuoja, koks yra jos mastas ir pasekmės bei nagrinėjamas klausimas, ar reikia imtis veiksmų Sąjungos mastu, ar ne. Juose turėtų būti pateikiami alternatyvūs sprendimai ir, kai įmanoma, galimos trumpalaikės ir ilgalaikės

sąnaudos ir nauda, pagrįsti ekonominio ir socialinio poveikio ir poveikio aplinkai vertinimu, atliktu integruotu ir subalansuotu būdu pateikiami [galimos sąnaudos ir nauda trumpuoju ir ilguoju laikotarpiu, integruotai ir subalansuotai įvertinant ekonominį, aplinkosauginį ir socialinį poveikį] bei naudojant kokybinę ir kiekybinę analizę. Turėtų būti visapusiškai laikomasi subsidiarumo ir proporcingumo principų ir gerbiamos pagrindinės teisės. <…> Poveikio vertinimai turėtų būti grindžiami tikslia, objektyvia bei išsamia informacija ir turėtų būti proporcingi savo aprėpties ir tikslo [nagrinėjamų klausimų] atžvilgiu.

13. Komisija atliks teisėkūros <…> iniciatyvų <…> [kuriomis], kaip tikėtina, bus daromas didelis ekonominis ir socialinis poveikis ar poveikis aplinkai, poveikio vertinimus. Prie iniciatyvų, įtrauktų į Komisijos darbo programą ar į Bendrą deklaraciją, paprastai bus pridedamas poveikio vertinimas.

<…> Galutiniai poveikio vertinimų rezultatai bus perduodami Europos Parlamentui, [Europos Sąjungos] Tarybai ir nacionaliniams parlamentams ir bus skelbiami viešai kartu su Reglamentavimo patikros valdybos nuomone (-ėmis), Komisijai priimant iniciatyvą.

14. [Parlamentas] ir Taryba, svarstydami Komisijos pasiūlymus dėl teisėkūros procedūra priimamų aktų, visokeriopai atsižvelgs į Komisijos poveikio vertinimus. Tuo tikslu poveikio vertinimai pateikiami taip, kad [Parlamentui] ir Tarybai būtų lengviau svarstyti Komisijos pasirinktas galimybes.“

B. Vokietijos teisė

22 Pagrindinės bylos aplinkybėms taikytinos redakcijos 2009 m. birželio 18 d. *Gesetz über Personalausweise und den elektronischen Identitätsnachweis* (Asmens tapatybės kortelių ir elektroninio asmens tapatybės įrodymo įstatymas) (*BGBl.* I, p. 1346; toliau – *PAuswG*) 5 straipsnio „Tapatybės kortelės modelis: saugomi duomenys“ 9 dalyje nustatyta:

„Asmens, prašančio išduoti tapatybės kortelę, dviejų pirštų atspaudai, kurie pagal [Reglamentą 2019/1157] turi būti saugomi elektroninėje laikmenoje, – tai tiesiai įspausti kairiojo ir dešiniojo smilių atspaudai, saugomi tapatybės kortelės elektroninėje saugojimo ir tvarkymo laikmenoje. Jeigu smiliaus nėra, piršto atspaudo kokybė nepakankama arba piršto galiukas yra sužeistas, vietoj smiliaus atspaudo turi būti išsaugotas tiesiai įspaustas nykščio, didžiojo piršto arba bevardžio piršto atspaudas. Pirštų atspaudai nesaugomi, jeigu jų neįmanoma paimti dėl medicininių priežasčių, kurios nėra laikinos.“

23 *PAuswG* 6 straipsnio 1 ir 2 dalyse nurodyta:

„1. Asmens tapatybės kortelės išduodamos dešimčiai metų.

2. Prieš pasibaigiant asmens tapatybės kortelės galiojimui galima prašyti išduoti naują asmens tapatybės kortelę, jei šis prašymas gali būti pagrįstas teisėtu interesu ją išduoti.“

24 *PAuswG* 9 straipsnio „Kortelės išdavimas“ 1 dalies pirmame sakinyje numatyta:

„Asmens tapatybės kortelės, taip pat laikinosios asmens tapatybės kortelės pateikus prašymą išduodamos vokiečiams, kaip tai suprantama pagal Pagrindinio įstatymo 116 straipsnio 1 dalį.“

25 *PAuswG* 28 straipsnio „Negaliojimas“ 3 dalyje nustatyta:

„Elektroninės saugojimo ir tvarkymo laikmenos veikimo sutrikimai neturi įtakos asmens tapatybės kortelės galiojimui.“

II. Pagrindinė byla ir prejudicinis klausimas

26 2021 m. lapkričio 30 d. pareiškėjas pagrindinėje byloje paprašė Vysbadeno miesto išduoti naują asmens tapatybės kortelę, nes ankstesnės kortelės elektroninis lustas turėjo defektą. Vis dėlto jis prašė, kad naujoje kortelėje nebūtų jo pirštų atspaudų vaizdo.

27 Vysbadeno miestas atmetė šį prašymą, remdamasis dviem motyvais. Pirma, pareiškėjas pagrindinėje byloje neturėjo teisės gauti naujos asmens tapatybės kortelės, nes jau turėjo galiojantį asmens tapatybės dokumentą. Pagal *PAuswG* 28 straipsnio 3 dalį asmens tapatybės kortelė lieka galioti, net jeigu jos elektroninis lustas turi defektą. Antra, bet kuriuo atveju nuo 2021 m. rugpjūčio 2 d. į naujų tapatybės kortelių laikmenas tapo privaloma įtraukti du pirštų atspaudus pagal *PAuswG* 5 straipsnio 9 dalį, kuria iš esmės perkeliama Reglamento 2019/1157 3 straipsnio 5 dalis.

28 2021 m. gruodžio 21 d. pareiškėjas pagrindinėje byloje pateikė skundą *Verwaltungsgericht Wiesbaden* (Vysbadeno administracinis teismas, Vokietija), prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui, ir prašė įpareigoti Vysbadeno miestą išduoti jam asmens tapatybės kortelę be įtrauktų pirštų atspaudų.

29 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui kyla abejonių dėl pagrindinėje byloje ginčijamame sprendime nurodytų motyvų teisėtumo. Konkrečiai dėl antro motyvo pažymėtina, kad jis linkęs manyti, kad ginčytinas paties Reglamento 2019/1157 arba bent jo 3 straipsnio 5 dalies galiojimas.

30 Pirma, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui kyla klausimas, galbūt šis reglamentas turėjo būti priimtas remiantis SESV 77 straipsnio 3 dalimi ir atitinkamai pagal šioje nuostatoje numatytą specialią teisėkūros procedūrą, o ne remiantis SESV 21 straipsnio 2 dalimi ir taikant įprastą teisėkūros procedūrą. Viena vertus, SESV 77 straipsnio 3 dalyje konkrečiai nurodyta Sąjungos kompetencija, be kita ko, priimti nuostatas dėl asmens tapatybės kortelių, taigi tai yra konkretesnė nuostata nei SESV 21 straipsnio 2 dalis. Kita vertus, 2013 m. spalio 17 d. Sprendime *Schwarz* (C-291/12, EU:C:2013:670) Teisingumo Teismas nusprendė, kad Reglamentas Nr. 2252/2004, kiek jame nustatyti į pasus integruotų biometrinių duomenų standartai, pagrįstai buvo grindžiamas EB 62 straipsnio 2 dalies a punktu, kuris dabar atitinka SESV 77 straipsnio 3 dalį.

31 Antra, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodo galimą procedūrinį Reglamento 2019/1157 pažeidimą. Kaip pažymėjo Europos duomenų apsaugos priežiūros pareigūnas (toliau – EDAPP) savo 2018 m. rugpjūčio 10 d. Nuomonėje 7/2018 dėl pasiūlymo dėl reglamento dėl Sąjungos piliečių tapatybės kortelių ir kitų dokumentų saugumo didinimo (toliau – Nuomonė 7/2018), pirštų atspaudų paėmimas ir saugojimas yra asmens duomenų tvarkymas, dėl kurio turi būti atliekamas poveikio vertinimas pagal BDAR 35 straipsnio 10 dalį. Tačiau aptariamu atveju tokio vertinimo nebuvo atlikta. Pažymėtina, kad prie šio pasiūlymo dėl reglamento pridėtas dokumentas „Impact assessment“ negali būti laikomas poveikio vertinimu, kaip jis suprantamas pagal šią nuostatą.

32 Trečia, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas konkrečiai abejoja dėl Reglamento 2019/1157 3 straipsnio 5 dalies atitikties Chartijos 7 ir 8 straipsniams, atitinkamai susijusiems su privataus ir šeimos gyvenimo gerbimu ir asmens duomenų apsauga. Iš tiesų valstybėms narėms nustatyta pareiga išduoti asmens tapatybės korteles, į kurių laikmeną įtraukti dviejų pirštų atspaudai, yra naudojimosi šiose dviejose Chartijos nuostatose įtvirtintomis teisėmis apribojimas, kuris galėtų būti pateisinamas tik jeigu atitinka Chartijos 52 straipsnio 1 dalyje nustatytas sąlygas.

33 Viena vertus, minėtas apribojimas gali neatitikti bendrojo intereso tikslo. Tiesa, Teisingumo Teismas 2013 m. spalio 17 d. Sprendime *Schwarz* (C-291/12, EU:C:2013:670) patvirtino, kad kova su neteisėtu trečiųjų šalių piliečių atvykimu į Sąjungos teritoriją yra Sąjungos teisėje pripažintas tikslas. Vis dėlto asmens tapatybės kortelė nėra kelionės dokumentas kaip pasas, o jos paskirtis – tik leisti patikrinti Sąjungos piliečių tapatybę jiems bendraujant su administracinėmis institucijomis ir privačiais trečiaisiais asmenimis.

34 Kita vertus, net ir darant prielaidą, kad minėtu reglamentu siekiama Sąjungos teisėje pripažinto bendrojo intereso tikslo, kyla abejonių dėl to paties apribojimo proporcingumo. Iš tiesų 2013 m. spalio 17 d. Sprendime *Schwarz* (C-291/12, EU:C:2013:670) Teisingumo Teismo padaryta išvada, negali būti pritaikyta Reglamentui 2019/1157, nes ji susijusi su pasais, kurių, skirtingai nei asmens tapatybės kortelių, Vokietijoje turėti neprivaloma ir kurie naudojami kitiems tikslams.

35 Vis dėlto iš Nuomonės 7/2018 matyti, kad pirštų atspaudų integravimas ir saugojimas gali turėti didelį poveikį, nes gali paveikti iki 370 milijonų Sąjungos piliečių ir dėl to galimai priversti 85 % ES gyventojų laikytis pirštų atspaudų reikalavimo. Šis poveikis kartu su itin jautriu tvarkomų duomenų pobūdžiu (veido atvaizdas ir dviejų pirštų atspaudai) reiškia, kad naudojimosi Chartijos 7 ir 8 straipsniuose garantuojamomis teisėmis apribojimas, kurį lemia privalomas pirštų atspaudų rinkimas siekiant parengti asmens tapatybės korteles, yra didesnis nei pasų atveju, o tam savo ruožtu reikia tvirtesnio pagrindimo ir įdėmios nagrinėjamos priemonės peržiūros atliekant griežto būtinumo patikrą.

36 Bet kuriuo atveju būtinumas griežtai patikrinti proporcingumą taip pat kyla iš BDAR 9 straipsnio 1 dalies, pagal kurią tokių biometrinių duomenų tvarkymas iš esmės draudžiamas ir gali būti leidžiamas tik išimtiniais ir griežtais ribotais atvejais.

37 Šiomis aplinkybėmis, nors prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, kad biometrinių duomenų naudojimas sumažina riziką, jog dokumentas gali būti suklastotas, jis abejoja, ar vien tokia aplinkybe galima pateisinti teisės į asmens duomenų apsaugą apribojimo mastą, visų pirma atsižvelgiant į toliau nurodytas priežastis.

38 Pirmiausia pažymėtina, kad savo Nuomonėje 7/2018 EDAPP pabrėžė, kad kitos saugaus asmens tapatybės dokumentų apsaugos priemonės, kaip antai hologramos ar vandens ženklai, yra ne tokios intervencinės ir kartu leidžia užkirsti kelią šių dokumentų klastojimui, taip pat patikrinti jų autentiškumą. Be to, tai, jog pagal Vokietijos teisę asmens tapatybės kortelė su lustu, turinčiu defektą, lieka galioti, įrodo, kad fiziniai elementai, visų pirma mikroatspaudai ar į ultravioletinius spindulius reaguojantys atspaudai, yra pakankami šių kortelių saugumui užtikrinti.

39 Pagal Reglamento 2019/1157 3 straipsnio 7 dalį valstybėms narėms leidžiama nuo šios pareigos duoti pirštų atspaudus atleisti jaunesnius nei dvylikos metų vaikus, ir bet kuriuo atveju jos privalo šios pareigos netaikyti jaunesniems nei šešerių metų vaikams; tai rodo, kad paimti dviejų pirštų atspaudus nėra griežtai būtina.

40 Be to, Reglamento 2019/1157 3 straipsnio 5 dalis neatitinka BDAR 5 straipsnyje nustatyto duomenų kiekio mažinimo principo, iš kurio išplaukia, kad asmens duomenys turi būti adekvatūs, tinkami ir tik tokie, kurių reikia siekiant tikslų, dėl kurių jie tvarkomi. Iš tiesų, nors renkant pilnus dviejų pirštų atspaudus, o ne tik šių atspaudų individualius požymius („minuties“), išauga įvairių rūšių sistemų sąveika, kartu padidėja saugomų asmens duomenų kiekis, taigi ir pavojus, kad duomenų nutekėjimo atveju bus neteisėtai pasisavinta tapatybė. Šio pavojaus negalima laikyti nereikšmingu, nes lustus gali nuskaityti neautorizuoti skaitytuvai.

41 Galiausiai naudojimosi Chartijos 7 ir 8 straipsniuose garantuojamomis teisėmis apribojimas gali būti iš esmės neteisėtas, nes savo Nuomonėje 7/2018 EDAPP pažymėjo, kad priimant Reglamentą 2019/1157 suklastotų asmens tapatybės kortelių skaičius buvo nedidelis, palyginti su išduotų kortelių skaičiumi (nuo 2013 m. iki 2017 m. nustatyta 38 870 suklastotų kortelių) ir kad šis skaičius jau kelerius metus mažėjo.

42 Šiomis aplinkybėmis *Verwaltungsgericht Wiesbaden* (Vysbadeno administracinis teismas) nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šį prejudicinį klausimą:

„Ar [Reglamento 2019/1157] 3 straipsnio 5 dalyje nustatytas įpareigojimas paimti pirštų atspaudus ir saugoti juos asmens tapatybės kortelėse yra nesuderinamas su viršesnėmis Sąjungos teisės nuostatomis, visų pirma:

a) SESV 77 straipsnio 3 dalimi;

b) [Chartijos] 7 ir 8 straipsniais;

c) [BDAR] 35 straipsnio 10 dalimi,

todėl negalioja remiantis vienu iš šitų pagrindų?“

III. Dėl prejudicinio klausimo

43 Savo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Reglamentas 2019/1157 visiškai ar iš dalies negalioja dėl to, kad, pirma, buvo priimtas remiantis klaidingu teisiniu pagrindu, antra, juo pažeidžiama BDAR 35 straipsnio 10 dalis ir, trečia, juo pažeidžiami Chartijos 7 ir 8 straipsniai.

A. Dėl pirmojo negaliojimo pagrindo, susijusio su rėmimusi klaidingu teisiniu pagrindu

44 Pirmasis prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nurodytas negaliojimo pagrindas susijęs su klausimu, ar visų pirma atsižvelgiant į SESV 77 straipsnio 3 dalyje pateiktą aiškią nuorodą į asmens tapatybės korteles ir 2013 m. spalio 17 d. Sprendime *Schwarz* (C-291/12, EU:C:2013:670) padarytą išvadą Reglamentas 2019/1157 turėjo būti priimtas remiantis ne SESV 21 straipsnio 2 dalimi, kaip buvo padaryta, bet šio 77 straipsnio 3 dalimi ir pagal įprastą teisėkūros procedūrą.

1. Pirminės pastabos

45 Pagal suformuotą jurisprudenciją Sąjungos akto teisinio pagrindo pasirinkimas turi būti grindžiamas objektyviais kriterijais, kuriems gali būti taikoma teisminė kontrolė, kaip antai šio akto tikslu ir turiniu (2022 m. vasario 16 d. Sprendimo *Vengrija / Parlamentas ir Taryba*, C-156/21, EU:C:2022:97, 107 punktas ir 2022 m. vasario 16 d. Sprendimo *Lenkija / Parlamentas ir Taryba*, C-157/21, EU:C:2022:98, 121 punktas).

46 Be to, svarbu pažymėti, kad, kai Sutartyse numatyta speciali nuostata, kuri gali būti teisinis nagrinėjamo teisės akto pagrindas, jis turi būti priimamas remiantis ta nuostata (2012 m. rugsėjo 6 d. Sprendimo *Parlamentas / Taryba*, C-490/10, EU:C:2012:525, 44 punktas ir 2020 m. gruodžio 8 d. Sprendimo *Lenkija / Parlamentas ir Taryba*, C-626/18, EU:C:2020:1000, 48 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

47 Galiausiai, jeigu išnagrinėjus Sąjungos teisės aktą matyti, kad juo siekiama kelių tikslų arba jis turi kelias sudedamąsias dalis ir jeigu vieną iš šių tikslų arba vieną iš šių dalių galima išskirti kaip pagrindinį (-ę) arba svarbiausią, o kitą – tik kaip papildomą, toks teisės aktas turi būti grindžiamas tuo teisiniu pagrindu, kuris atitinka šį pagrindinį tikslą arba pagrindinę sudedamąją dalį (šiuo klausimu žr. 2018 m. lapkričio 20 d. Sprendimo *Komisija / Taryba (Antarkties SJR)*, C-626/15 ir C-659/16, EU:C:2018:925, 77 punktą ir 2021 m. spalio 6 d. Nuomonės 1/19 *(Stambulo konvencija)*, ECLI:EU:C:2021:832, 286 punktą).

2. Dėl SESV 21 straipsnio 2 dalies ir 77 straipsnio 3 dalies atitinkamų taikymo sričių

48 SESV 21 straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad jei paaiškėtų, kad Sąjungai reikia imtis veiksmų, užtikrinančių kiekvienam Sąjungos piliečiui teisę laisvai judėti ir apsigyventi valstybių narių teritorijoje, o Sutartys nesuteikia tam reikalingų įgaliojimų, Europos Parlamentas ir Taryba, spręsdami pagal įprastą teisėkūros procedūrą, gali priimti nuostatas, numatančias padėti naudotis šio straipsnio 1 dalyje nurodytomis teisėmis.

49 Tuo remiantis darytina išvada, kad šia nuostata Sąjungai suteikiama bendra kompetencija priimti nuostatas, būtinas Sąjungos piliečių teisei laisvai judėti ir gyventi valstybių narių teritorijoje įgyvendinti, nurodytai SESV 20 straipsnio 2 dalies a punkte, nepažeidžiant Sutartyse šiuo tikslu nustatytų įgaliojimų.

50 Skirtingai nei SESV 21 straipsnio 2 dalyje, SESV 77 straipsnio 3 dalyje aiškiai numatyti tokie įgaliojimai imtis veiksmų dėl priemonių, susijusių su pasais, asmens tapatybės kortelėmis, leidimais gyventi ar kitais panašiais dokumentais, išduodamais Sąjungos piliečiams siekiant palengvinti naudojimąsi SESV 20 straipsnio 2 dalies a punkte nurodyta teise laisvai judėti ir gyventi valstybių narių teritorijoje, priėmimo.

51 Tiesa, SESV 77 straipsnio 3 dalis yra šios Sutarties V antraštinėje dalyje, skirtoje laisvės saugumo ir teisingumo erdvei, konkrečiai – šios antraštinės dalies 2 skyriuje „Sienų kontrolės, prieglobsčio ir imigracijos politika“. Vis dėlto pagal SESV 77 straipsnio 1 dalį Sąjunga kuria politiką, siekdama tiek užtikrinti, kad nebūtų jokios asmenų, neatsižvelgiant į jų pilietybę, kontrolės jiems kertant vidaus sienas, tiek garantuoti asmenų kontrolę ir veiksmingą išorės sienų kirtimo priežiūrą, taip pat laipsniškai įvesti integruotą išorės sienų valdymo sistemą. Taigi nuostatos dėl pasų, asmens tapatybės kortelių, leidimų gyventi šalyje ar kitų panašių dokumentų, kiek tai susiję su šio 77 straipsnio 3 dalyje numatyta kompetencija, yra sudedamoji tokios Sąjungos politikos dalis. Kalbant apie Sąjungos piliečius, pažymėtina, kad šie dokumentai visų pirma leidžia įrodyti, kad jie

turi teisę laisvai judėti ir gyventi valstybių narių teritorijoje, taigi ir naudotis šia teise. Vadinasi, minėta 77 straipsnio 3 dalis gali pagrįsti su šiais dokumentais susijusių priemonių priėmimą, jeigu tokie veiksmai atrodo būtini siekiant palengvinti naudojimąsi minėta SESV 20 straipsnio 2 dalies a punkte numatyta teise.

52 Tokio SESV 77 straipsnio 3 dalies materialinės taikymo srities aiškinimo negali paneigti nei istorinė Sutarčių raida, susijusi su Sąjungos kompetencija priimti priemones dėl pasų, asmens tapatybės kortelių, leidimų gyventi šalyje ir kitų panašių dokumentų, į kurią daro nuorodą Parlamentas, Taryba ir Komisija, nei Vokietijos vyriausybės nurodyta aplinkybė, kad pagal šią nuostatą ji taikoma, „jei Sutartys nenumato reikalingų įgaliojimų“.

53 Tiesa, Lisabonos sutartimi buvo išbraukta anksčiau EB sutarties 18 straipsnio 3 dalyje įtvirtinta nuostata, kuria aiškiai buvo atimta galimybė Sąjungos teisės aktų leidėjui remtis EB sutarties 18 straipsnio 2 dalimi (dabar SESV 21 straipsnio 2 dalis) kaip teisiniu pagrindu priimant tiek „nuostat[as] dėl pasų, asmens tapatybę patvirtinančių dokumentų, leidimų gyventi ar kurių nors kitų dokumentų“, tiek „nuostat[a]s dėl socialinio draudimo ar socialinės apsaugos“. Vis dėlto kartu šia sutartimi Sąjungai buvo aiškiai suteikti įgaliojimai imtis veiksmų šiose dviejose srityse – pirma, pagal 21 straipsnio 3 dalį, kiek tai susiję su socialiniu draudimu ar socialine apsauga, ir, antra, pagal 77 straipsnio 3 dalį, kiek tai susiję su nuostatomis dėl pasų, asmens tapatybės kortelių, leidimų gyventi ar bet kokių kitų panašių dokumentų, – ir nustatyta, kad priemonės šiose srityse priimamos pagal specialią teisėkūros procedūrą ir Taryba, be kita ko, sprendžia vienbalsiai.

54 Tokiomis aplinkybėmis iš panaikintos EB 18 straipsnio 3 dalyje anksčiau įtvirtintos nuostatos negalima daryti išvados, kad nuo šiol „nuostatas, susijusias su pasais, asmens tapatybės kortelėmis, leidimais gyventi ar bet kokiais kitais panašiais dokumentais“, galima priimti remiantis SESV 21 straipsnio 2 dalimi. Priešingai, iš istorinės raidos matyti, kad sutarčių rengėjai pagal SESV 77 straipsnio 3 dalį siekė suteikti Sąjungai konkretesnę kompetenciją priimti tokias nuostatas, kurios palengvintų naudojimąsi SESV 20 straipsnio 2 dalies a punkte garantuojama teise laisvai judėti ir apsigyventi valstybių narių teritorijoje, nei SESV 21 straipsnio 2 dalyje numatyta bendresnė kompetencija.

55 Be to, SESV 77 straipsnio 3 dalyje esanti nuoroda, kad ši nuostata taikoma, „jei Sutartys nenumato reikalingų įgaliojimų“, atsižvelgiant į bendrą SESV sistemą turi būti suprantama taip, kad taip nurodyti įgaliojimai imtis veiksmų yra suteikti ne pagal bendresnę taikymo srities nuostatą, kaip antai SESV 21 straipsnio 2 dalį, bet pagal dar konkretesnę nuostatą.

56 Taigi Reglamentas 2019/1157 galėjo būti priimtas remiantis SESV 21 straipsnio 2 dalimi tik jeigu šio reglamento pagrindinis arba vyraujantis tikslas ar pagrindinė arba vyraujanti sudedamoji dalis nepatenka į specifinę SESV 77 straipsnio 3 dalies taikymo sritį, t. y. pasų, asmens tapatybės kortelių, leidimų gyventi ar bet kokių kitų panašių dokumentų išdavimas siekiant palengvinti naudojimąsi SESV 20 straipsnio 2 dalies a punkte nurodyta teise.

3. Dėl Reglamento 2019/1157 pagrindinio arba vyraujančio tikslo ar pagrindinės arba vyraujančios sudedamosios dalies

57 Pirma, dėl Reglamento 2019/1157 tikslo pažymėtina, kad jo 1 straipsnyje nurodyta, kad šiuo reglamentu siekiama sugriežtinti saugumo standartus, taikomus tapatybės kortelėms, kurias valstybės narės išduoda savo piliečiams, ir teisę gyventi šalyje patvirtinantiems dokumentams, kuriuos valstybės narės išduoda Sąjungos piliečiams ir jų šeimos nariams, kai jie naudojasi laisvo judėjimo teise.

58 Be to, šio reglamento 46 konstatuojamojoje dalyje numatyta, kad juo siekiama „didinti [šių kelionės ir tapatybės dokumentų] saugumą“ ir „sudaryti palankesnes sąlygas Sąjungos piliečiams ir jų šeimos nariams naudotis laisvo judėjimo teisėmis“; tai patvirtina ir minėto reglamento 1, 2, 5, 17, 28, 29 ir 36 konstatuojamosios dalys.

59 Antra, dėl Reglamento 2019/1157 turinio reikia pažymėti, kad jį sudaro šešiolika straipsnių. Šio reglamento 1 ir 2 straipsniuose atitinkamai apibrėžtas jo dalykas ir taikymo sritis. Minėto reglamento 3 ir 4 straipsniuose bei 6 ir 7 straipsniuose, kurie yra pagrindinės jo sudedamosios dalys, be kita ko, įtvirtinti saugumo, turinio, formos ir specifikacijų reikalavimai, kuriuos turi atitikti valstybių narių išduodamos tapatybės kortelės ir teisę gyventi šalyje patvirtinantys dokumentai, o to paties reglamento 5 ir 8 straipsniuose numatyta laipsniškai panaikinti jame nustatytų reikalavimų neatitinkančias tapatybės ir leidimo gyventi šalyje korteles. Galiausiai Reglamento 2019/1157 9–16 straipsniuose sukonkretinama, kaip turi būti įgyvendinamos jame nustatytos pareigos, visų pirma susijusios su biometrinių identifikatorių rinkimu ir asmens duomenų apsauga.

60 Tiesa, Reglamento 2019/1157 2 straipsnyje nurodyta, kad jis taikomas ne tik tapatybės kortelėms, kurias valstybės narės išduoda savo piliečiams, bet ir registracijos pažymėjimams, kurie išduodami, kaip nurodyta Direktyvos 2004/38 8 straipsnyje, Sąjungos piliečiams, priimančiojoje valstybėje narėje gyvenantiems ilgiau nei tris mėnesius, taip pat dokumentams, kuriais patvirtinama nuolatinė gyvenamoji vieta ir kurie išduodami pagal šios direktyvos 19 straipsnį, o tie pažymėjimai ir dokumentai negali būti prilyginami asmens tapatybės kortelėms, pasams ar teisę gyventi šalyje patvirtinantiems dokumentams. Vis dėlto Reglamente 2019/1157 nėra jokios nuostatos, reglamentuojančios šiuos pažymėjimus, ir tik jo 6 straipsnio pirmos pastraipos f punkte nurodyta, kad, kai teisę gyventi šalyje patvirtinančius dokumentus išduoda valstybės narės Sąjungos piliečiams, juose privalo būti informacija, kuri turi būti pateikta registracijos pažymėjimuose ir dokumentuose, patvirtinančiuose nuolatinę gyvenamąją vietą ir išduotuose laikantis atitinkamai Direktyvos 2004/38 8 ir 19 straipsnių. Taigi šio reglamento tikslas ir sudedamoji dalis, siejami su šiais pažymėjimais, turi būti laikomi kaip turintys itin ribotą taikymo sritį, todėl šio reglamento teisinis pagrindas negali būti nustatytas atsižvelgiant į šį tikslą ar šią sudedamąją dalį.

61 Tokiomis aplinkybėmis iš Reglamento 2019/1157 tikslo ir pagrindinių sudedamųjų dalių matyti, kad jis yra vienas iš aktų, patenkančių į specialią SESV 77 straipsnio 3 dalies taikymo sritį, kaip nurodyta šio sprendimo 48–51 punktuose.

62 Taigi priėmęs Reglamentą 2019/1157 remdamasis SESV 21 straipsnio 2 dalimi Sąjungos teisės aktų leidėjas pažeidė SESV 77 straipsnio 3 dalį ir taikė netinkamą teisėkūros procedūrą.

63 Tuo remiantis darytina išvada, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nurodytas pirmasis negaliojimo pagrindas, kad Reglamentas 2019/1157 buvo klaidingai priimtas remiantis SESV 21 straipsnio 2 dalimi ir laikantis įprastos teisėkūros procedūros, lemia šio reglamento negaliojimą.

B. Dėl antrojo negaliojimo pagrindo, susijusio su BDAR 35 straipsnio 10 dalies nepaisymu

64 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nurodytas antrasis negaliojimo pagrindas grindžiamas tuo, kad Reglamentas 2019/1157 buvo priimtas neatlikus poveikio duomenų apsaugai vertinimo, ir taip buvo pažeista BDAR 35 straipsnio 10 dalis.

65 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad BDAR 35 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad tais atvejais, kai dėl duomenų tvarkymo rūšies, visų pirma, kai naudojamos naujos technologijos, ir atsižvelgiant į duomenų tvarkymo pobūdį, aprėptį, kontekstą ir tikslus, fizinių asmenų teisėms bei laisvėms gali kilti didelis pavojus, duomenų valdytojas, prieš pradėdamas tvarkyti duomenis, atlieka numatytų duomenų tvarkymo operacijų poveikio asmens duomenų apsaugai vertinimą. Šio reglamento 35 straipsnio 3 dalyje patikslinta, kad toks vertinimas turi būti atliekamas, kai dideliu mastu tvarkomi šio reglamento 9 straipsnio 1 dalyje nurodyti specialių kategorijų duomenys, kaip antai biometriniai duomenys, siekiant konkrečiai nustatyti fizinio asmens tapatybę.

66 Atsižvelgiant į tai, kad šiuo atveju Reglamente 2019/1157 savaime nenumatyta jokių asmens duomenims ar asmens duomenų rinkiniams taikytinų operacijų, o tik nurodyta, kad valstybės narės atlieka tam tikras duomenų tvarkymo operacijas, kai gauna prašymą išduoti asmens tapatybės kortelę, reikia pažymėti, kad priimant šį reglamentą nereikėjo iš anksto atlikti numatytų duomenų tvarkymo operacijų poveikio vertinimo, kaip tai suprantama pagal BDAR 35 straipsnio 1 dalį. Taigi šio reglamento 35 straipsnio 10 dalyje įtvirtinta nuo to paties reglamento 35 straipsnio 1 dalies leidžianti nukrypti nuostata.

67 Vadinasi, kadangi, kaip matyti iš to, kas išdėstyta, priimant Reglamentą 2019/1157 negalėjo būti taikoma BDAR 35 straipsnio 1 dalis, šis priėmimas negalėjo pažeisti Reglamento 2016/679 35 straipsnio 10 dalies.

68 Atsižvelgiant į tai, kas nurodyta pirma, darytina išvada, kad antrasis pagrindas, grindžiamas BDAR 35 straipsnio 10 dalies pažeidimu, nelemia Reglamento 2019/1157 negaliojimo.

C. Dėl trečiojo negaliojimo pagrindo, grindžiamo Reglamento 2019/1157 3 straipsnio 5 dalies neatitiktimi Chartijos 7 ir 8 straipsniams

69 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nurodytas trečiasis Reglamento 2019/1157 negaliojimo pagrindas susijęs su klausimu, ar šio reglamento 3 straipsnio 5 dalyje nustatyta pareiga į valstybių narių išduodamų asmens tapatybės kortelių laikmeną įtraukti pilnus dviejų pirštų atspaudus nepagrįstai apribojamos Chartijos 7 ir 8 straipsniais garantuojamas teisės.

1. Dėl apribojimo buvimo

70 Chartijos 7 straipsnyje, be kita ko, numatyta, kad kiekvienas asmuo turi teisę į tai, kad būtų gerbiamas jo privatus gyvenimas. Jos 8 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad kiekvienas turi teisę į savo asmens duomenų apsaugą. Iš šių nuostatų, siejant jas vieną su kita, išplaukia, kad šias teises iš principo gali riboti bet koks trečiojo asmens atliekamas asmens duomenų tvarkymas (2013 m. spalio 17 d. Sprendimo *Schwarz*, C-291/12, EU:C:2013:670, 25 punktas).

71 Nagrinėjamu atveju Reglamento 2019/1157 3 straipsnio 5 dalyje nustatyta, kad į valstybių narių savo piliečiams išduodamas tapatybės korteles turi būti integruota labai saugi laikmena, kurioje laikomi sąveikia skaitmenine forma pateikiami biometriniai duomenys, t. y. veido atvaizdas ir dviejų pirštų atspaudai.

72 Taigi tokie asmens duomenys leidžia tiksliai identifikuoti atitinkamus fizinius asmenis ir yra itin jautrūs dėl didelio pavojaus, kurį jų naudojimas gali sukelti pagrindinėms teisėms ir laisvėms, kaip tai visų pirma matyti iš BDAR (reglamento, kuris taikomas aptariamiems duomenims, kaip tai priminta Reglamento 2019/1157 40 konstatuojamojoje dalyje) 51 konstatuojamosios dalies.

73 Vadinasi, Reglamento 2019/1157 3 straipsnio 5 dalyje nustatyta pareiga į asmens tapatybės kortelių laikmeną įtraukti dviejų pirštų atspaudus yra tiek teisės į privataus gyvenimo gerbimą, tiek teisės į asmens duomenų apsaugą, atitinkamai garantuojamų Chartijos 7 ir 8 straipsniuose, apribojimas.

74 Be to, ši pareiga reiškia, jog prieš tai turi būti atliktos dvi asmens duomenų tvarkymo operacijos, t. y. reikia paimti atitinkamo asmens pirštų atspaudus, o tada laikinai juos saugoti siekiant personalizuoti tapatybės korteles; šios operacijos reglamentuojamos minėto reglamento 10 straipsnyje. Minėtos operacijos taip pat yra Chartijos 7 ir 8 straipsniuose įtvirtintų teisių apribojimas.

2. Dėl apribojimo pateisinimo

75 Kaip matyti iš suformuotos jurisprudencijos, teisė į privataus gyvenimo gerbimą ir teisė į asmens duomenų apsaugą, užtikrinamos atitinkamai Chartijos 7 ir 8 straipsniuose, nėra absoliučios ir turi būti vertinamos atsižvelgiant į jų paskirtį visuomenėje (šiuo klausimu žr. 2022 m. rugsėjo 20 d. Sprendimo *SpaceNet ir Telekom Deutschland*, C-793/19 ir C-794/19, EU:C:2022:702, 63 punktą).

76 Taigi šioms teisėms gali būti nustatyti apribojimai tik jeigu, kaip tai numatyta pagal Chartijos 52 straipsnio 1 dalies pirmą sakinį, jie numatyti įstatymo ir nekeičia šių teisių esmės. Be to, šios dalies antrame sakinyje numatyta, kad, remiantis proporcingumo principu, tokie apribojimai galimi tik tuo atveju, kai jie būtini ir tikrai atitinka Sąjungos pripažintus bendrus interesus arba reikalingi kitų teisėms ir laisvėms apsaugoti. Šiuo atžvilgiu Chartijos 8 straipsnio 2 dalyje patikslinta, kad asmens duomenys, be kita ko, turi būti tvarkomi „tik konkretiems tikslams ir tik atitinkamam asmeniui sutikus ar kitais įstatymo nustatytais teisėtais pagrindais“.

a) Dėl proporcingumo principo laikymosi

77 Dėl Chartijos 52 straipsnio 1 dalies pirmame sakinyje įtvirtinto reikalavimo, kad bet koks joje pripažintų teisių įgyvendinimo apribojimas būtų numatytas įstatymo, reikia priminti, kad šis reikalavimas reiškia, kad pačiame teisės akte, kuriuo leidžiamas šių teisių suvaržymas, turi būti

apibrėžta atitinkamos teisės įgyvendinimo apribojimo apimtis, turint omenyje, pirma, kad toks reikalavimas nedraudžia šio apribojimo suformuluoti pakankamai atvirai, kad jį būtų galima pritaikyti skirtingoms aplinkybėms ir kintančioms situacijoms, ir, antra, kad prireikus Teisingumo Teismas gali aiškindamas patikslinti konkrečią apribojimo apimtį, atsižvelgdamas tiek į nagrinėjamų Sąjungos teisės aktų formuluotę, tiek į jų bendrą sistemą ir jais siekiamus tikslus, aiškinamus atsižvelgiant į Chartijoje garantuojamas pagrindines teises (2022 m. birželio 21 d. Sprendimo *Ligue des droits humains*, C-817/19, EU:C:2022:491, 114 punktas).

78 Nagrinėjamu atveju naudojimosi Chartijos 7 ir 8 straipsniuose įtvirtintomis pagrindinėmis teisėmis apribojimai, kylantys iš pareigos į valstybių narių išduodamų asmens tapatybės kortelių laikmeną įtraukti pilnus dviejų pirštų atspaudus, taip pat šių apribojimų taikymo sąlygos ir apimtis yra aiškiai ir tiksliai apibrėžti Reglamento 2019/1157 3 straipsnio 5 dalyje ir 10 straipsnio 1 ir 3 dalyse, kurias Sąjungos teisės aktų leidėjas priėmė pagal įprastą teisėkūros procedūrą ir kurių pasekmės šiame sprendime bus paliktos galioti.

79 Taigi minėti naudojimosi Chartijos 7 ir 8 straipsniais garantuojamomis pagrindinėmis teisėmis apribojimai atitinka Chartijos 52 straipsnio 1 dalies pirmame sakinyje numatytą teisėtumo principą.

b) Dėl Chartijos 7 ir 8 straipsniuose užtikrinamų pagrindinių teisių esmės paisymo

80 Reikia konstatuoti, kad pirštų atspaudų suteikiama informacija pati savaime neleidžia sužinoti apie atitinkamų asmenų privatų ir šeimos gyvenimą.

81 Tokiomis aplinkybėmis apribojimas, kuris atsiranda dėl
Reglamento 2019/1157 3 straipsnio 5 dalyje numatytos pareigos į valstybių narių išduodamas tapatybės korteles įtraukti dviejų pirštų atspaudus, nepažeidžia Chartijos 7 ir 8 straipsniuose užtikrinamų pagrindinių teisių esmės (pagal analogiją žr. 2022 m. birželio 21 d. Sprendimo *Ligue des droits humains*, C-817/19, EU:C:2022:491, 120 punktą).

c) Dėl proporcingumo principo laikymosi

82 Kaip matyti iš Chartijos 52 straipsnio 1 dalies antrojo sakinio, tam, kad joje pripažintų pagrindinių teisių įgyvendinimas galėtų būti apribotas laikantis proporcingumo principo, šie apribojimai turi būti būtini ir tikrai atitikti Sąjungos pripažintus bendruosius interesus arba reikalingi kitų teisėms ir laisvėms apsaugoti.

83 Konkrečiau kalbant, reikia nurodyti, jog asmens duomenų apsaugos išimtys ir jos apribojimai turi būti tokie, kad neviršytų to, kas tikrai būtina, turint omeny, kad, kai galima rinktis iš kelių tinkamų priemonių, kad būtų pasiekti teisėti tikslai, reikia taikyti mažiausiai suvaržančią. Be to, bendrojo intereso tikslo negalima teisėtai siekti neatsižvelgiant į tai, kad jis turi būti derinamas su pagrindinėmis teisėmis, kurioms daro įtaką atitinkama priemonė, nustatant pusiausvyrą tarp bendrojo intereso tikslo ir nagrinėjamų teisių, siekiant užtikrinti, kad šia priemone sukelti nepatogumai nebūtų neproporcingi siekiamiems tikslams. Taigi Chartijos 7 ir 8 straipsniuose įtvirtintų teisių ribojimo pateisinimas turi būti vertinamas atsižvelgiant į suvaržymo, kurį lemia toks ribojimas, dydį ir tikrinant, ar šiuo ribojimu siekiamo bendrojo intereso tikslo svarba jį atitinka (2022 m. lapkričio 22 d. Sprendimo *Luxembourg Business Registers*, C-37/20 ir C-601/20, EU:C:2022:912, 64 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

84 Vadinasi, siekiant patikrinti, ar nagrinėjamu atveju Chartijos 7 ir 8 straipsniuose garantuojamų teisių suvaržymai, kylantys dėl pareigos įtraukti dviejų pirštų atspaudus į asmens tapatybės kortelių laikmeną, kaip numatyta Reglamento 2019/1157 3 straipsnio 5 dalyje, atitinka proporcingumo principą, reikia išnagrinėti, pirma, ar šia priemone siekiama vieno, ar kelių Sąjungos pripažintų bendrojo intereso tikslų, taip pat, ar ji iš tikrųjų tinkama šiems tikslams pasiekti, antra, ar su tuo susiję suvaržymai neviršija to, kas tikrai būtina, t. y. minėtų tikslų nebūtų galima pagrįstai taip pat veiksmingai pasiekti kitomis, mažiau atitinkamas pagrindines teises ribojančiomis priemonėmis, ir, trečia, ar minėti suvaržymai nėra neproporcingi tikslams, o tam reikia pasverti šiuos tikslus ir minėtų suvaržymų dydį (šiuo klausimu žr. 2022 m. lapkričio 22 d. Sprendimo *Luxembourg Business Registers*, C-37/20 ir C-601/20, EU:C:2022:912, 66 punktą ir 2022 m. gruodžio 8 d. Sprendimo *Orde van Vlaamse Balies ir kt.* C-694/20, EU:C:2022:963, 42 punktą).

1) Dėl vieno ar kelių Sąjungos pripažintų bendrojo intereso tikslų siekimo ir priemonės tinkamumo juos įgyvendinti

i) Dėl nagrinėjama priemone siekiamų tikslų pripažinimo bendrojo intereso tikslais

85 Pagal Reglamento 2019/1157 1 straipsnį juo siekiama sugriežtinti saugumo standartus, taikomus, be kita ko, tapatybės kortelėms, kurias valstybės narės išduoda savo piliečiams, kai jie naudojasi laisvo judėjimo teise.

86 Konkrečiau kalbant, kaip matyti iš Reglamento 2019/1157 4, 5, 17–20 ir 32 konstatuojamųjų dalių, biometrinių duomenų, tarp kurių yra pilni dviejų pirštų atspaudai, įtraukimu į tapatybės kortelių laikmeną siekiama užtikrinti tų kortelių autentiškumą ir leisti patikimai identifikuoti jų turėtoją, ir kartu prisidedama, kaip tai numatyta šio reglamento 23 ir 33 konstatuojamosiose dalyse ir 3 straipsnio 5 dalyje, prie tapatybės dokumentų tikrinimo sistemų sąveikos, siekiant sumažinti sukčiavimo ir dokumentų klastojimo riziką.

87 Teisingumo Teismas sprendimuose dėl pasų išdavimo (šiuo klausimu žr. 2013 m. spalio 17 d. Sprendimo *Schwarz*, C-291/12, EU:C:2013:670, 36–38 punktus) ir dėl trečiųjų šalių piliečių tapatybės identifikavimo registro sukūrimo (žr. 2019 m. spalio 3 d. Sprendimo *A ir kt.*, C-70/18, EU:C:2019:823, 46 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją) jau pripažino, kad kova su dokumentų klastojimu, kuris, be kita ko, apima kovą su suklastotų tapatybės kortelių gamyba ir neteisėtu tapatybės pasisavinimu, yra Sąjungos pripažintas bendrojo intereso tikslas.

88 Dėl tapatybės dokumentų tikrinimo sistemų sąveikos tikslo pažymėtina, kad jis taip pripažintinas bendrojo intereso tikslu, nes, kaip matyti iš Reglamento 2019/1157 17 konstatuojamosios dalies, juo prisidedama prie to, kad Sąjungos piliečiams būtų lengviau naudotis pagal SESV 20 straipsnį jiems suteikta teise laisvai judėti ir apsigyventi valstybių narių teritorijoje.

ii) Dėl nagrinėjamos priemonės tinkamumo siekiamiems bendrojo intereso tikslams įgyvendinti

89 Nagrinėjamu atveju pilnų dviejų pirštų atspaudų įtraukimas į asmens tapatybės kortelių laikmeną yra tinkamas įgyvendinti bendrojo intereso tikslus kovoti su suklastotų tapatybės kortelių gamyba ir tapatybės pasisavinimu, taip pat tikrinimo sistemų sąveikai pasiekti, kuriuos nurodė Sąjungos teisės aktų leidėjas, siekdamas pateisinti šią priemonę.

90 Visų pirma dėl biometrinių duomenų, kaip antai pirštų atspaudų, įtraukimo į tapatybės korteles gali būti sunkiau jas klastoti, nes pagal Reglamento 2019/1157 3 straipsnio 5 dalį, siejamą su šio reglamento 14 straipsnio 1 ir 2 dalimis, tokie duomenys turi būti saugomi pagal tikslias technines specifikacijas ir jie gali būti laikomi slaptai.

91 Be to, pagal Reglamento 2019/1157 11 straipsnio 6 dalį ir 18 bei 19 konstatuojamąsias dalis tokių biometrinių duomenų integravimas yra priemonė patikimai patikrinti asmens tapatybės kortelės autentiškumą ir kortelės turėtojo tapatybę ir taip sumažinti sukčiavimo riziką.

92 Galiausiai Sąjungos teisės aktų leidėjo pasirinkimas įtraukti pilnus pirštų atspaudus taip pat gali padėti pasiekti asmens tapatybės kortelių tikrinimo sistemų sąveikos tikslą, nes pilnų pirštų atspaudų naudojimas leidžia užtikrinti suderinamumą su visomis valstybių narių naudojamomis automatinėmis pirštų atspaudų identifikavimo sistemomis, net jei šiose sistemose nebūtinai taikomas tas pats tapatybės nustatymo mechanizmas.

93 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas taip pat pažymi, kad Reglamento 2019/1157 3 straipsnio 7 dalies pirmoje pastraipoje valstybėms narėms leidžiama netaikyti reikalavimo surinkti pirštų atspaudus, be kita ko, vaikams iki dvylikos metų, o antroje pastraipoje netgi reikalaujama, kad jos atleistų nuo pirštų atspaudų rinkimo vaikus iki šešerių metų amžiaus.

94 Žinoma, teisės aktai gali būti tinkami nurodyto tikslo įgyvendinimui užtikrinti, tik jeigu juose numatytomis priemonėmis iš tikrųjų siekiama šio tikslo ir jos įgyvendinamos nuosekliai ir sistemingai (pagal analogiją žr. Sprendimo *Nordic Info*, C-128/22, EU:C:2023:951, 84 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

95 Vis dėlto Reglamentas 2019/1157 atitinka šį reikalavimą, nors jame numatytos pareigos rinkti vaikų pirštų atspaudus išimtys, nes, kaip matyti iš jo 26 konstatuojamosios dalies, šiomis išimtimis siekiama atsižvelgti į vaiko interesus.

96 Tas pats pasakytina apie Reglamento 2019/1157 5 straipsnyje įtvirtintą taisyklę, pagal kurią šio reglamento 3 straipsnyje nustatytų reikalavimų neatitinkančios tapatybės kortelės nustoja galioti tik pasibaigus jų galiojimo laikotarpiui arba ne vėliau kaip 2031 m. rugpjūčio 3 d. Sąjungos teisės aktų leidėjas galėjo manyti, kad toks pereinamasis laikotarpis yra tinkamas siekiant išvengti naštos valstybėms narėms per labai trumpą laiką išduoti naujas tapatybės korteles visiems susijusiems asmenims, kartu nepakenkdamas šiame reglamente numatytų priemonių veiksmingumui ilguoju laikotarpiu.

97 Dėl aplinkybės, kad kai kurios valstybės narės savo teisės aktuose yra numačiusios, kad jų išduodamos asmens tapatybės kortelės lieka galioti, nepaisant elektroninės laikmenos defektų, pakanka pažymėti, kad tokie teisės aktai suderinami su Reglamentu 2019/1157 tik kol nėra pasibaigęs minėtas pereinamasis laikotarpis.

2) Dėl būtinybės taikyti nagrinėjamą priemonę, kad būtų įgyvendinti siekiami bendrojo intereso tikslai

98 Dėl, pirma, paties pirštų atspaudų įtraukimo į asmens tapatybės kortelių laikmeną principo reikia pažymėti, kad pirštų atspaudai yra patikima ir veiksminga priemonė, leidžianti tiksliai nustatyti asmens tapatybę, o šių atspaudų surinkimo procedūrą paprasta įgyvendinti.

99 Kaip generalinė advokatė nurodė savo išvados 90 punkte, vien veido atvaizdo įtraukimas būtų mažiau veiksminga tapatybės nustatymo priemonė, nei papildomas dviejų pirštų atspaudų įtraukimas, nes dėl senėjimo, ligos ar estetinės arba atkuriamosios chirurginės intervencijos gali pasikeisti veido anatominės savybės.

100 Tiesa, kad prie reglamento pasiūlymo, kuriuo remiantis priimtas Reglamentas 2019/1157, pridėtame Komisijos atliktame poveikio vertinime nurodyta, jog pirmenybė turėtų būti teikiama pasirinkimui nenustatyti privalomo dviejų pirštų atspaudų įtraukimo į asmens tapatybės kortelių laikmeną.

101 Vis dėlto, be to, kad pati Komisija nusprendė neįtraukti šio pasirinkimo galimybės į savo pasiūlymą dėl teisėkūros procedūra priimamo akto, reikia pažymėti, kad nors Tarpinstitucinio susitarimo 14 punkte numatyta, kad Parlamentas ir Taryba, svarstydami Komisijos pasiūlymus dėl teisėkūros procedūra priimamų aktų, visokeriopai atsižvelgia į Komisijos poveikio vertinimus, to paties susitarimo 12 punkte nurodyta, kad tokie vertinimai „yra priemonė, skirta padėti trims institucijoms priimti informacija pagrįstus sprendimus, o ne demokratiniame sprendimų priėmimo procese priimamų politinių sprendimų pakaitalas“. Vadinasi, nors Parlamentas ir Taryba privalo atsižvelgti į Komisijos poveikio vertinimus, vis dėlto jie nėra saistomi jų turinio, visų pirma kiek tai susiję su juose pateiktais vertinimais (šiuo klausimu žr. 2018 m. birželio 21 d. Sprendimo *Lenkija / Parlamentas ir Taryba*, C-5/16, EU:C:2018:483, 159 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

102 Taigi vien tai, kad Sąjungos teisės aktų leidėjas pasirenka kitą, o prireikus, net griežtesnę priemonę, nei buvo siūloma atlikus poveikio vertinimą, nereiškia, kad jis akivaizdžiai viršijo tai, kas būtina siekiamam tikslui įgyvendinti (šiuo klausimu žr. 2016 m. gegužės 4 d. Sprendimo *Pillbox 38*, C-477/14, EU:C:2016:324, 65 punktą).

103 Nagrinėjamu atveju Komisijos atliktame poveikio vertinime konstatuota, kad pasirinkimas nustatyti privalomą pirštų atspaudų įtraukimą į asmens tapatybės kortelių laikmeną yra veiksmingiausias siekiant įgyvendinti konkretų tikslą – kovoti su suklastotų tapatybės kortelių gamyba ir pagerinti dokumentų autentiškumo patvirtinimą. Tokiomis aplinkybėmis pasirinkimas nenustatyti atspaudų įtraukimo kaip privalomo bet kuriuo atveju negali paneigti Sąjungos teisės aktų leidėjo pasirinktos priemonės būtinybės, kaip tai suprantama pagal šio sprendimo 84 punkte primintą jurisprudenciją.

104 Antra, dėl dviejų pirštų atspaudų pilno atvaizdo, o ne vien šių pirštų atspaudų individualių požymių („minuties“), įtraukimo, viena vertus, reikia pažymėti, kaip generalinė advokatė nurodė savo išvados 93 punkte, kad „minuties“ nesuteikia vienodų garantijų kaip pilnas pirštų atspaudas. Kita vertus, pilno pirštų atspaudo įtraukimas būtinas tapatybės dokumentų patikrinimo sistemų sąveikai, o tai yra vienas iš pagrindinių siekiamų tikslų. Iš tiesų, kaip matyti iš Nuomonės 7/2018 47 punkto ir kaip pažymėjo prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, valstybės narės naudoja skirtingas pirštų atspaudų atpažinimo technologijas, todėl, į asmens tapatybės kortelės laikmeną įtraukus tik kai kuriuos pirštų atspaudų požymius, tai neleistų įgyvendinti Reglamentu 2019/1157 siekiamo asmens tapatybės dokumentų patikrinimo sistemų sąveikos tikslo.

105 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad Chartijos 7 ir 8 straipsniuose garantuojamų pagrindinių teisių apribojimai, atsirandantys dėl pareigos į laikmeną įtraukti du pilnus pirštų atspaudus, neviršija to, kas tikrai būtina.

3) Dėl pusiausvyros tarp, viena vertus, nagrinėjamų pagrindinių teisių apribojimo dydžio ir, kita vertus, šia priemone siekiamų tikslų, buvimo

i) Dėl naudojimosi Chartijos 7 ir 8 straipsniuose užtikrinamomis teisėmis apribojimo dydžio

106 Vertinant Chartijos 7 ir 8 straipsniuose įtvirtintų teisių apribojimo dydį reikia atsižvelgti į atitinkamų asmens duomenų pobūdį, visų pirma į galimą šių duomenų jautrumą, taip pat į duomenų tvarkymo pobūdį ir konkrečią tvarką, ypač į asmenų, turinčių prieigą prie šių duomenų, skaičių ir prieigos prie jų tvarką. Prireikus taip pat reikia atsižvelgti į tai, ar yra priemonių, skirtų užkirsti kelią rizikai, kad šie duomenys bus tvarkomi piktnaudžiaujant.

107 Nagrinėjamu atveju iš Reglamento 2019/1157 kylantis naudojimosi Chartijos 7 ir 8 straipsniuose užtikrinamomis teisėmis apribojimas neabejotinai gali turėti poveikį dideliam asmenų skaičiui; Komisija poveikio vertinime apskaičiavo, kad tai galėtų paveikti 370 milijonų žmonių iš tuo metu buvusių 440 milijonų Sąjungos gyventojų. Pirštų atspaudai, kaip biometriniai duomenys, dėl savo pobūdžio yra ypač jautrūs ir, kaip matyti visų pirma iš BDAR 51 konstatuojamosios dalies, jiems taikoma speciali apsauga pagal Sąjungos teisę.

108 Vis dėlto reikia pabrėžti, kad pagal Reglamentą 2019/1157 rinkti ir saugoti du pilnus pirštų atspaudus leidžiama tik siekiant šiuos atspaudus įtraukti į asmens tapatybės kortelių laikmeną.

109 Be to, iš šio reglamento 3 straipsnio 5 dalies, siejamos su jo 10 straipsnio 3 dalimi, matyti, kad po to, kai šie atspaudai įtraukiami į laikmeną ir atitinkamam asmeniui išduodama tapatybės kortelė, surinkti pirštų atspaudai saugomi tik minėtos kortelės, kurią iš esmės fiziškai turi šis asmuo, laikmenoje.

110 Galiausiai Reglamente 2019/1157 numatytos apsaugos priemonės, kuriomis siekiama sumažinti riziką, kad jį įgyvendinant asmens duomenys bus renkami ar naudojami kitiems nei jame nustatytiems tikslams pasiekti, kalbant ne tik apie asmens duomenų tvarkymo operacijas, kurios pagal šį reglamentą yra privalomos, bet ir apie pagrindines tvarkymo operacijas, kurios gali būti taikomos į tapatybės kortelių laikmeną įtrauktiems pirštų atspaudams.

111 Taigi, pirma, dėl duomenų rinkimo Reglamento 2019/1157 10 straipsnio 1 ir 2 dalyse numatyta, kad biometrinius identifikatorius renka „tik kvalifikuoti ir tinkamai įgalioti darbuotojai“ ir kad šie darbuotojai turi laikytis „tinkam[ų] ir veiksming[ų] biometrinių identifikatorių rinkimo procedūr[ų]“, o tos procedūros turi atitikti Chartijoje, Žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijoje bei Jungtinių Tautų vaiko teisių konvencijoje nustatytas teises ir principus. Be to, kaip buvo pažymėta šio sprendimo 93 punkte, šio reglamento 3 straipsnio 7 dalyje nustatytos specialios taisyklės taikomos jaunesniems nei dvylikos metų vaikams (pirma ir antra pastraipa) ir asmenims, kurių pirštų atspaudų neįmanoma paimti fiziškai (trečia pastraipa); jiems „reikalavimas duoti pirštų atspaudus netaikomas“.

112 Antra, dėl duomenų saugojimo pažymėtina, kad, viena vertus, pagal Reglamentą 2019/1157 valstybės narės įpareigojamos kaip biometrinius duomenis saugoti veido atvaizdą ir dviejų pirštų atspaudus. Šiuo klausimu reglamento 21 konstatuojamojoje dalyje aiškiai nurodyta, kad jis nėra „teisinis pagrindas nacionaliniu lygmeniu sukurti arba prižiūrėti duomenų bazes, skirtas biometrini[ams] duomen[ims] saugo[ti] valstybėse narėse, nes tai reglamentuojama nacionalinės teisės aktais, kurie turi atitikti su duomenų apsauga susijusius Sąjungos teisės aktus“, taip pat jis nėra teisinis pagrindas Sąjungos lygmeniu sukurti arba prižiūrėti Sąjungos lygmens centralizuotą duomenų bazę“. Kita vertus, minėto reglamento 10 straipsnio 3 dalyje numatyta, kad šie

„biometriniai identifikatoriai laikomi <…> tik iki dokumento atsiėmimo dienos ir bet kuriuo atveju ne ilgiau kaip 90 dienų nuo dokumento išdavimo datos“, ir patikslinta, kad „[p]asibaigus šiam laikotarpiui šie biometriniai identifikatoriai nedelsiant ištrinami arba sunaikinami“.

113 Tuo remiantis darytina išvada, kad pagal Reglamento 2019/1157 10 straipsnio 3 dalį valstybėms narėms neleidžiama tvarkyti biometrinių duomenų kitais nei šiame reglamente numatytais tikslais. Be to, ta pati nuostata leidžia centralizuotai saugoti pirštų atspaudus tik laikinai, t. y. tik tiek, kiek reikia siekiant tapatybės kortelių personalizavimo tikslų.

114 Galiausiai Reglamento 2019/1157 11 straipsnio 6 dalyje nurodoma galimybė, kad saugioje laikmenoje esančius biometrinius duomenis pagal Sąjungos teisę ir nacionalinę teisę gali naudoti tinkamai įgalioti kompetentingų nacionalinių institucijų ir Sąjungos agentūrų darbuotojai.

115 Kalbant apie šios nuostatos a punktą, pažymėtina, kad pagal jį biometrinius duomenis, saugomus asmens tapatybės kortelių ir teisę gyventi šalyje patvirtinančių dokumentų laikmenoje, galima naudoti tik siekiant patikrinti tapatybės kortelės arba teisę gyventi šalyje patvirtinančio dokumento autentiškumą.

116 Dėl minėtos nuostatos b punkto reikia nurodyti, kad jame numatyta, jog biometriniai duomenys, saugomi tapatybės kortelės arba teisę gyventi šalyje patvirtinančio dokumento laikmenoje, gali būti naudojami siekiant patikrinti turėtojo tapatybę „pagal tiesiogiai prieinamas palyginamas savybes, kai pagal teisės aktus reikalaujama pateikti tapatybės kortelę arba teisę gyventi šalyje patvirtinantį dokumentą“. Kadangi toks tvarkymas gali suteikti papildomos informacijos apie privatų atitinkamų asmenų gyvenimą, jis gali būti atliekamas tik siekiant nustatyti atitinkamo asmens tapatybę įstatyme tiksliai apibrėžtomis sąlygomis, kai reikalinga pateikti tapatybės kortelę arba teisę gyventi šalyje patvirtinantį dokumentą.

117 Trečia, dėl susipažinimo su tapatybės kortelės laikmenoje įrašytais biometriniais duomenimis reikia pažymėti, kad Reglamento 2019/1157 19 konstatuojamojoje dalyje nustatytas dokumentų autentiškumo ir turėtojo tapatybės tikrinimo priemonių naudojimo eiliškumas, numatant, kad valstybės narės visų pirma turėtų „patikrinti veido atvaizdą“, ir, kai reikia neabejotinai patvirtinti dokumento autentiškumą ir turėtojo tapatybę, taip pat „pirštų atspaudus“.

118 Ketvirta, dėl neteisėtos prieigos prie saugomų duomenų rizikos pažymėtina, kad Reglamento 2019/1157 3 straipsnio 5 ir 6 dalyse numatyta, kad, siekiant kuo labiau sumažinti šią riziką, pirštų atspaudai saugomi „labai saug[ioje] laikmen[oje]“, kuri „yra pakankamos talpos ir galios, kad būtų garantuotas duomenų vientisumas, autentiškumas ir konfidencialumas“. Be to, šio reglamento 3 straipsnio 10 dalyje nustatyta, kad „jei valstybės narės tapatybės kortelėse laiko duomenis elektroninių paslaugų, kaip antai e. valdžios ir e. verslo, tikslais, tokie nacionaliniai duomenys fiziškai arba logiškai atskiriami“ nuo, be kita ko, pirštų atspaudų, surinktų ir saugomų pagal šį reglamentą. Galiausiai iš to paties reglamento 41 ir 42 konstatuojamųjų dalių bei 11 straipsnio 4 dalies matyti, kad valstybės narės lieka atsakingos už konkretų biometrinių duomenų tvarkymą, įskaitant, kai bendradarbiauja su išorės paslaugų teikėjais.

ii) Dėl siekiamų tikslų svarbos

119 Kaip jau priminta šio sprendimo 86 punkte, dviejų pirštų atspaudų įtraukimu į asmens tapatybės kortelių laikmeną siekiama kovoti su suklastotų tapatybės kortelių gamyba ir neteisėtu tapatybės pasisavinimu, taip pat užtikrinti asmens tapatybės dokumentų tikrinimo sistemų sąveiką. Vadinasi, tai gali prisidėti prie atitinkamų asmenų privataus gyvenimo apsaugos ir apskritai kovojant su nusikalstamumu ir terorizmu.

120 Be to, tokia priemonė leidžia patenkinti kiekvieno Sąjungos piliečio poreikį turėti patikimų jų tapatybės nustatymo priemonių, o valstybėms narėms – įsitikinti, kad asmenys, kurie remiasi Sąjungos teisėje pripažįstamomis teisėmis, iš tiesų turi į jas teisę. Taigi, dėl tokios priemonės Sąjungos piliečiams lengviau įgyvendinti jų teisę laisvai judėti ir apsigyventi šalyje, kuri yra, beje, Chartijos 45 straipsnyje garantuojama pagrindinė teisė. Vadinasi, Reglamentu 2019/1157 siekiami tikslai, be kita ko, į tapatybės kortelių laikmeną įtraukiant dviejų pirštų atspaudus, yra ypač svarbūs ne tik Sąjungai ir valstybėms narėms, bet ir Sąjungos piliečiams.

121 Beje, šių tikslų teisėtumo ir svarbos niekaip nepaneigia prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nurodyta aplinkybė, jog Nuomonės 7/2018 24–26 punktuose konstatuota, kad 2013 m.–2017 m. nustatyta tik 38 870 suklastotų asmens tapatybės kortelių atvejų ir kad jau kelerius metus šis skaičius mažėja.

122 Iš tiesų, net jeigu suklastotų asmens tapatybės kortelių skaičius yra nedidelis, Sąjungos teisės aktų leidėjas neprivalo laukti, kol jis išaugs, kad galėtų imtis priemonių, kuriomis siekiama užkirsti kelią tokių kortelių naudojimui; jis gali, visų pirma siekdamas suvaldyti riziką, užbėgti už akių tokiems pokyčiams, jeigu įvykdytos kitos su proporcingumo principo paisymu susijusios sąlygos.

iii) Pusiausvyros konstatavimas

123 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia konstatuoti, kad naudojimosi Chartijos 7 ir 8 straipsniuose garantuojamomis teisėmis apribojimas, kylantis dėl dviejų pirštų atspaudų įtraukimo į asmens tapatybės kortelių saugojimo laikmeną, atsižvelgiant į nagrinėjamų duomenų bei tvarkymo operacijų pobūdį ir tvarką, taip pat į numatytus apsaugos mechanizmus, neatrodo toks didelis, kad būtų neproporcingas, palyginti su šia priemone siekiamų įvairių tikslų svarba. Taigi tokia priemonė turi būti laikoma pagrįsta šių tikslų ir nagrinėjamų pagrindinių teisių pusiausvyra.

124 Vadinasi, naudojimosi Chartijos 7 ir 8 straipsniuose užtikrinamomis teisėmis apribojimu nepažeidžiamas proporcingumo principas, todėl trečiasis negaliojimo pagrindas nelemia Reglamento 2019/1157 negaliojimo.

125 Iš viso to, kad išdėstyta, matyti, kad Reglamentas 2019/1157 negalioja tik tiek, kiek jis buvo priimtas remiantis SESV 21 straipsnio 2 dalimi.

IV. Dėl Reglamento 2019/1157 pasekmių palikimo galioti

126 Negaliojančiu pripažinto akto pasekmės gali būti paliktos galioti dėl teisinio saugumo priežasčių, visų pirma tada, kai teismo sprendimo, kuriuo pripažįstamas šis negaliojimas, pasekmės nedelsiant sukeltų didelių neigiamų padarinių atitinkamiems asmenims (šiuo klausimu žr. 2016 m. kovo 17 d. Sprendimo *Parlamentas / Komisija*, C-286/14, EU:C:2016:183, 67 punktą).

127 Nagrinėjamu atveju Reglamento 2019/1157 pripažinimas negaliojančiu nedelsiant galėtų sukelti didelių neigiamų padarinių dideliam skaičiui Sąjungos piliečių ir ypač jų saugumui laisvės, saugumo ir teisingumo erdvėje.

128 Šiomis aplinkybėmis Teisingumo Teismas nusprendė, kad reikia palikti galioti šio reglamento pasekmes tol, kol per protingą terminą, kuris negali viršyti dvejų metų nuo metų, einančių po šio sprendimo paskelbimo, sausio 1 d., įsigalios SESV 77 straipsnio 3 dalimi grindžiamas naujas jį pakeičiantis reglamentas.

V. Dėl bylinėjimosi išlaidų

129 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (didžioji kolegija) nusprendžia:

1. **2019 m. birželio 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) 2019/1157 dėl Sąjungos piliečių tapatybės kortelių ir Sąjungos piliečiams bei jų šeimos nariams, kurie naudojasi laisvo judėjimo teise, išduodamų teisę gyventi šalyje patvirtinančių dokumentų saugumo didinimo yra negaliojantis.**

2. **Reglamento 2019/1157 pasekmės paliekamos galioti tol, kol per protingą terminą, kuris negali viršyti dvejų metų nuo metų, einančių po šio sprendimo paskelbimo, sausio 1 d., įsigalios SESV 77 straipsnio 3 dalimi grindžiamas naujas jį pakeičiantis reglamentas.**

Parašai.